

SANATHANA SARATHI – LIPANJ 2021.

GODINE

GLAS UTJELOVLJENJA BOGA - *AVATĀRA VANI*

BITI U BLIZINI BOGA IZVOR JE ISTINSKE SREĆE

**DOŽIVITE BLAŽENSTVO PUTEV JEDNOTE S ISTINSKIM
SEBSTVOM - *ĀTMAN***

Sva imena i oblici su božanski. Svaki je pojedinac utjelovljenje Boga. Ljudsko tijelo podareno je čovjeku da bi mogao spoznati Boga.

Utjelovljenja ljubavi!

Svatko na ovome svijetu želi mir i sreću; nitko ne želi patnju, poteškoće i brige. Ali, čovjek bi trebao pokušati spoznati što je prava sreća. Prava sreća nije osjetilna uroda, iako tako misle mnogi ljudi. U stvari, osjetilna uroda izjednačava čovjeka sa životinjom. Štoviše, osjetilna uroda pruža nam samo kratkotrajnu sreću. Drevni mudraci Indije upućivali su molitve Bogu da bi im otkrio nalazi li se sreća u svjetovnim ugodama ili u blizini Boga. Oni su otkrili kako je izvor istinske sreće u blizini Boga.

Jedinstvo s Bogom istinska je sreća

Istinska sreća proizlazi iz čvrste vjere u Boga i potpunog rascvjetavanja tijela, uma i intelekta. Na čovjeku je da osigura kako ga njegovo tijelo, um, intelekt ne bi odveli na krivi put. Trebao bi razumjeti da je um iznad tijela i da je puno istančaniji od njega. Isto tako, intelekt je iznad uma i istančaniji je od njega. Intelekt nadzire

um. Ali, gospodar tijela, uma i intelekta je istinsko Sebstvo – *ātman*. Vi kažete: „Ovo je moje tijelo, ovo je moj um i ovo je moj intelekt.” Ali, tko ste to „vi“? Vi ste istinsko Sebstvo – *ātman*. Čovjek bi trebao spoznati tu istinu i pobrinuti se da bi se tijelo, um i intelekt koristili na ispravan način, da bi on mogao doživjeti istinsku sreću koja predstavlja jedinstvo s Bogom. Jedinstvo s osjetilima uzrok je čovjekove patnje.

Priroda je ono što je od Bog stvoreno, a Bog je Stvoritelj. Dakle, priroda je božanska. Ona predstavlja Božju volju. Čovjek bi trebao razviti predanost prema Bogu kako bi volja pojedinca bila u skladu s voljom Božjom. Sītā je kći Zemlje i predstavlja božanske kvalitete kao što su požrtvovnost, suosjećanje, milorđe i mir. Sītā je uvijek željela biti s Rāmom. Njezina je volja bila u skladu s Rāminom voljom. Čovjek će postići mir kada živi u skladu s prirodom. Mir se ne nalazi negdje izvana, mir je u nutrini, vani se nalaze samo njegovi djelići (igra riječi u engleskom jeziku: mir – *peace* i djelići – *peaces*, nap.prev.).

Pročišćeni intelekt blista u svjetlosti istinskog Sebstva – *ātman*

Um je gospodar tijela, intelekt je gospodar uma dok je istinsko Sebstvo – *ātman* gospodar intelekta. Dakle, gospodar života je istinsko Sebstvo – *ātman*. Ako netko uroni intelekt u Boga, sva će osjetila biti podčinjena. Mahatma Gandhi je uvijek molio na sljedeći način: „O, Bože! Podari dobar intelekt svima – *sab ko sanmati do bhagavān*.” Pročišćeni intelekt odražava svjetlost istinskog Sebstva – *ātman*. Čovjek će steći istinsku mudrost kada pročisti svoj intelekt. Kada intelekt čovjeka postane božanski, on će slijediti ispravan put i doživjeti mir i blaženstvo. Ako njegov um slijedi osjetila, on će na sebe navući nesreću.

Slijedi učitelja;

Suoči se sa zlom;

Bori se do kraja;

Dovrši igru.

Tko je učitelj? Savjest je učitelj. Zato, slijedite savjest. „Suočiti se sa zlom“ znači izbjegavati loše društvo, misli i djelovanje. „Boriti se do kraja“ znači raditi na tome da pokorite neposlušna osjetila. Recite osjetilima: „Nemojte tumarati amo-tamo, idite samo prema Bogu.“ Oči bi trebale vidjeti samo Boga, uši bi trebale slušati samo o slavi Božjoj.

Nemojte promatrati ono što je loše, gledajte ono što je dobro;

Nemojte slušati ono što je loše, slušajte ono što je dobro;

Nemojte govoriti ono što je loše, govorite ono što je dobro;

Nemojte misliti ono što je loše, mislite ono što je dobro;

Nemojte činiti ono što je loše, činite dobro;

To je put do Boga.

Riječ „good“ (dobro) sadrži u sebi dvije nule. Jedna nula predstavlja svijet. Ako uklonite tu jednu nulu (svijet), ostat će samo „God“ (Bog). Zato, promatrajte samo ono što je dobro, činite dobro i budite dobri da biste se stopili s Bogom. Usmjerite sva svoja djelovanja prema Bogu. Isus je rekao: „Svi su Jedno, budi isti kao i svi drugi.“

Isto istinsko Sebstvo – ātman boravi u svim tijelima

Intelekt – *buddhi* ima sposobnost razlučivanja. Postoje dvije vrste razlučivanja – individualno razlučivanje i temeljno razlučivanje. Temeljno razlučivanje opće je prirode kao molitva „Neka svi svjetovi budu sretni – *samastāh lokāh sukhino bhavantu!*“ Individualno razlučivanje odnosi se samo na svakog pojedinca. Ono je ograničeno, uskogrudno i sebično. Pojedinac misli samo o svom tijelu, svojim

prijateljima, svojim rođacima i tomu slično. To predstavlja neistinu. Temeljno razlučivanje zasniva se na istini. Čovjek bi trebao razviti temeljno razlučivanje da bi imao dobronamjernost i dobre osjećaje prema svima, da bi doživio Jednotu s Bogom.

Istinsko Sebstvo – *ātman* isto je u svima. U ovoj sobi je velik broj žarulja, ali električna energija koja protječe kroz sve njih je ista. Sva je tijela moguće usporediti s velikim brojem žarulja. Jačina kojom svijetle žarulje može biti različita, ali samo je jedna električna energija u svima njima. Isto tako, isto istinsko Sebstvo – *ātman* prisutno je u svim tijelima, iako ona imaju različite oblike. Jedan Bog ima mnoga imena - *ek prabhu ke aneka nāman*. Postoji samo jedna božanskost koja je prisutna u svima. Kada doživite jedinstvo, imat ćete blaženstvo. Blaženstvo koje proizlazi iz doživljaja jedinstva s istinskim Sebstvom – *ātman*, otkupit će vaš život. Zato tražitelji na duhovnom putu ne bi trebali tumarati naokolo; amo-tamo; oni bi trebali meditirati u osami. Samo će tada doživjeti blaženstvo. Ovo je rupčić. Složen je od mnogih niti. Jedinstvo utkanih niti pruža mu snagu. Isto tako, jedinstvo tijela, uma i intelekta pruža snagu pojedincu.

Čovjek je utjelovljenje bitka, svijesti i blaženstva – *sat cit ānanda*. Kada se spoje bitak – *sat* i svijest – *cit*, proizlazi blaženstvo - *ānanda*. Bitak – *sat* je poput šećera, svijest – *cit* je kao voda koja se stalno vrtloži ili teče. Ako pomiješate šećer i vodu, dobijete sirup koji je moguće usporediti s blaženstvom – *ānanda*. Takvo blaženstvo nije moguće pronaći u materijalnom svijetu. Materijalni svijet može vam pružiti samo privremenu i kratkotrajnu sreću, a ne i trajno blaženstvo.

(Nastavit će se u sljedećem broju...)

-Iz Bhagavānova govora održanog u Sai Sruthi, Kodaikanal, 5. travnja 1996. godine

Neki kratkovidni kritičari izjavljuju kako stvari vezane uz duhovnost ne bi trebalo prenositi djeci jer su ona premlada i neiskusna da bi mogla imati dobrobiti iz danih uputa. Ali, ako nešto zaslužuje da bude učinjeno, što prije to učinimo, to bolje. Izreka: „Kreni rano, vozi polako i stigni na cilj sretno” odnosi se ne samo na putovanje cestom ili vlakom, već se isto tako odnosi na putovanje od neistine prema istini, od tame prema svjetlosti i od smrti do besmrtnosti. Nemir, briga, strah i mržnja koji sada muče svijet, u velikoj su mjeri uzrokovani nebrigom koja je sprječavala discipliniran odgoj djece koji može nadzirati strasti i osjećaje čovjeka.

-Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

Bhagavatha Vāhinī

5. poglavlje

ŽRTVOVANJE I POKORE KRALJEVIH SAVJETNIKA

Dharmarāja je prihvatio savjet Vasudeve isto kao i Vyāsine blagoslove. Poslao je svoju braću zajedno s vojskom da donesu zlato koje su svećenici odbacili. Nakon što su se pročistili posebnim obredom, pošli su izvršiti zadatak. Otkrili su velike količine zlata što ih je u prošlosti vladar Marut darovao svećenicima nakon žrtvovanja. Ovi su zlato ostavili s obje strane ceste kojom su se vraćali kući. Sada ga je pokupila vojska i na devama, slonovima, kočijama i teretnim kolima dovezla

u prijestolnicu. Trebalo im je nekoliko dana da stignu u Hastināpuru sa svim tim teretom. Zlato su istovarili uz glasno odobravanje podanika.

Građani su bili zadivljeni uspjehom pohoda te su hvalili dobru sudbinu Pāṇḍava. Zaželjeli su dobrodošlicu prinčevima i obradovali se zlatu pozdravljajući ih sve dok im grla nisu promukla, skaćući i plešući od radosti. Već su zamišljali sjaj i veličanstvenost obreda zbog kojega je to zlato bilo doneseno.

Pripreme su započele istoga dana podizanjem oltara i potrebnih dodataka na obali rijeke Gange. Sveti prostor protezao se mnogo kvadratnih milja u širinu. Zemlja je bila izravnana i očišćena, podij izgrađen. Prekrasne građevine izdigle su se na golemom prostoru. Događivani su trijemovi i verande. Ukrasi kao što su zastave i cvjetni vijenci, ukrašavali su građevine.

Dok se bližio sveti dan, kraljevi savjetnici, svećenici, učeni ljudi i mudraci stizali su sa svih strana, požurujući jedni druge u želji da što prije stignu. Nastanili su se u četvrtima koje su im bile dodijeljene, primjereno njihovu statusu i potrebama. Proveli su noć brojeći minute u radosnom iščekivanju veličanstvene i djelotvorne žrtve – *yajña* koju će moći vidjeti kad zora svane.

Svanulo je. Trenutak s povoljnim znamenjem približio se. Svećenici su zauzeli svoja mjesta i bili spremni svečano započeti s obredom. Ustali su gledajući Gospoda Kṛṣṇu i kralja te rekli: „Kralju! Znamo da si odlučio obaviti ne jedan nego tri obreda s konjem. Je li tako? Ako jest, želiš li da ih obavimo jedan za drugim ili ćemo svaki obred zajedno s mantrama ponavljati tri puta i izvoditi ih usporedno? Ako nam to kažeš, odredit ćemo primjerene sudionike i svećenike izvršitelje.“

Na to je Dharmarāja odgovorio: „Što mogu reći ja kad vi znate najbolje. Složit ću

se sa svakim savjetom koji mi ponudite. Jedino tražim Vāsudevinu suglasnost za postupak koji ćemo prihvatiti“ i okrenuo se prema Kṛṣṇi molećiva pogleda. Kṛṣṇa je prepustio odluku svećenicima. Oni su neko vrijeme raspravljali i na posljetku objavili da uspjeh „triju obreda s konjem – *aśvamedha* može biti osiguran ponavljanjem svake mantre tri puta. Pri tome treba svećenicima koji vode rituale ponuditi tri puta veću nagradu nego obično. Vāsudeva je dao svoj pristanak na ovaj prijedlog i ravnajući se prema tome, Dharmarāja je izjavio da se i on slaže. Zamolio je da obred započne.

Recitiranje mantri koje su ponavljali svećenici potreslo je i zemlju i nebo. Pripremni su obredi završili, a žrtveni su konji pošli u svoju planiranu šetnju naokolo. Bili su prekriveni vrlo otmjenim ukrasima, a na svojim čelima imali su pločicu s porukom koja je izazivala svakoga da ih zarobi ako se usuđuje. Kad je Onaj koji prima sve žrtve – *yajñasvarūpa*, preuzeo glavnu ulogu, nije bilo riječi kojima se mogla opisati sreća sudionika i svjedoka toga čina. Tako je uspješno završio obred zajedno s oprostajnim darovima – *pūrnahuti*.

Znalci žrtvenih mantri, mudraci i svećenici bili su natovareni darovima i nagradama. Kralj je darovao mnogo krava, prostrane dijelove zemlje i velike količine zlata. Svi podanici bili su presretni i hvalili su prinošenje žrtve kao nešto neopisivo veličanstveno. Svi koji su došli cijelo su vrijeme uživali u obilnom jelu. Mudraci i askete koji su vidjeli svu tu raskoš, zahvaljivali su obredu vladara Maruta u prošlosti i bili oduševljeni što su dobili priliku da sudjeluju u ovoj svečanosti. Ljudi su tvrdili da je Marutov obred predvodio Indra, vladar bogova. Znali su da je zbog toga bio neusporedivo nadmoćniji od bilo kojega drugog obreda. Ali sada su čestitali Dharmarāji što je osigurao da sâm Vāsudeva osobno

predsjeda prinošenjem žrtve što je bila mnogo veća od Marutove i bilo ju je mnogo teže učiniti.

Nakon obreda vratili su se kućama i oni koji su došli izdaleka kao i svi ostali. Kraljevi i njihovi savjetnici s poštovanjem su se oprostili od Dharmarāje i pošli u svoje kneževine. Kraljevi rođaci ostali su još nekoliko dana i tada ga napustili.

Kṛṣṇa je međutim odlučio provesti nešto više vremena s Pāṇḍavama pa je ostao u Hastināpuri. Braća su bila oduševljena ovim znakovitim činom milosti. Gospodovu rezidenciju prikladno su ukrasili, služili ga svaki dan, svoje su oči napajali njegovom ljepotom, a srca ispunjavali njegovim milostivim riječima pouke. Provodili su dane u uzvišenoj radosti. Poslije tako provedenog vremena u prijestolnici Pāṇḍava, Kṛṣṇa se vratio u Dvāraku vodeći sa sobom Arjunu. Stanovnici Dvārake razveselili su se što se njihov Gospod vratio u svoju prijestolnicu. Poželjeli su mu dobrodošlicu oduševljenim izrazima štovanja. Uživali su u njegovu daršanu uronjeni u blaženstvo – *ānanda*.

Međutim, u Hastināpur je stigla vijest da se Dharmarājīn stric Vidura kreće u okolici grada u odjeći redovnika. Vijest je putovala od usta do usta te je naposljetku stigla i do Dharmarājīnih kraljevskih ušiju i bila primljena s iznenađenjem i radošću. Kralj je poslao nekoliko izviđača da provjere je li vijest istinita i oni su ga uskoro obavijestili da Vidura zaista dolazi, da je blizu. Dharmarāja nije mogao obuzdati svoje uzbuđenje.

„Oh! Kako si me usrećio!“, uskliknuo je. „Ovaj sveti trenutak prisilio je suhu granu drveta da ponovno prolista. Sada mogu vidjeti i služiti Viduru koji nas je poticao, štitio i vodio, premda sam se bojao da neću uopće imati priliku za to.“

Veselu su vijest dvorjani proširili među kraljicama, princezama i ženama s dvora.

Dharmarāja se nije odmarao, pričao je svima oko sebe o velikom događaju i tražio ih da podijele radost s njim. Izdao je vojsci naređenja da na primjeren način priredi dobrodošlicu u prijestolnici bratu njegova pokojnog oca, mudracu Viduri, najistaknutijem među Gospodovim gorljivim pristašama. I građani su bili pozvani te zamoljeni da pripreme veličanstven prijem.

Oni su ukrasili kuće s obje strane ulice, podigli postolja, objesili ukrasne vijence cvijeća i izvjesili zastave. Duž svake ceste postavili su kolonade i sjedala za djecu, žene i starce tako da su mogli imati dobar i jasan pogled na povorku velikog mudraca. Bilo je uzbudljivo vidjeti mnoge starce i starice koji su pristizali hramljući i oslanjajući se na svoje štapove, želeći da ih Vidura nakratko pogleda, kličući mu kao utjelovljenju *dharمة*, kao kumu Pāṇḍava. Neki su najprije pomislili da se Vidura pojavio u predgrađu grada u nečijem snu, a ne u stvarnosti. Živjeli su dovoljno dugo da prihvate glasinu bez osobne provjere jer nikad ne bi mogli povjerovati da bi se Vidura ikad mogao vratiti u Hastināpur. Okupljali su se na istaknutim mjestima i bili spremni za veliki trenutak kada će moći uživati gledajući mudraca. Uzduž čitava puta sve su zgrade bile pretrpane ljudima, a po drveću se penjala brojna pustolovna mladež puna iščekivanja i uzbuđenja. Glasno su klicali Viduri koji se približavao.

Kralj, ukrašen ceremonijalnom odjećom, popeo se u kraljevsku kočiju i sa svojom braćom izišao iz palače kako bi slavnoga Gospodova glasnika doveo kući.

Vidura se pojavio pred njima hodajući bosonog, polagano i dostojanstveno, kose ispletene u čvor, u odjeći redovnika. Kralj i njegova braća sišli su sa svojih vozila, s poštovanjem se poklonili pred njegovim stopalima te hodali iza njega na pristojnoj razdaljini. I stanovnici su dotrčali pred njega, spuštajući se do njegovih

stopala unatoč najozbiljnijem preklinjanju straže da od toga odustanu. Pāṇḍave nisu riječima mogli izraziti dobrodošlicu, njihova radost bila je neizmjerne. To su govorile oči pune suza zahvalnica. Zagrlili su Viduru moleći ga da uđe u kočiju kako bi ga gusti redovi gledatelja sve vrijeme mogli promatrati do mile volje. Nagovarali su ga i on je pristao. Sjedeći u kraljevskoj kočiji, mahao je ljudima koji su se skupili na putu. Naposljetku je povorka stigla u palaču. Bila je to slatka plima pjesme i radosti koja je toga dana tekla svim putovima.

Neki građani bili su tako preplavljeni radošću da su stajali kao ukopani. Naporan život isposnika kojim je Vidura živio tako ga je promijenio da se činio drugom osobom obasjanom božanskom austom poput Indre, kralja bogova. Mnogi su plakali sjećajući se patnji i kušnji što ih je Vidura prošao, misleći na mir koji je postigao. I kraljice i princeze vidjele su ga iz svojih odaja i bile su beskrajno sretno.

BRINDAVAN
WHITEFIELD
PHONE NO. 33

DATE: 21-4-74

My Dear! Accept my Blessings and Love
Religion is not a dogmatic faith, but the
necessary conduct implicit in the movement
towards perfection. Therefore, religions cannot
really contradict one another. All religions are
the different forms taken in practical life by
the one aspiration for perfection working through
different temperaments. In this sense, no true
freedom is possible without freedom in the light
of religion.

Religion is the attitude of reverence which
human beings have towards the Supreme Being,
based on the relationship that exists between
them and the Supreme Being. This reverence
may take different forms in different persons
because of the differences in the conceptions of
the relation that is between man and the
Supreme Being.

With Blessings
Sri Sathya Sai Baba
Camp "Brindavan"
Bangalore

Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

BANGALORE

WHITEFIELD

Datum: 21. 4. 1974.

Dragi moji! Primate moje blagoslove i ljubav.

Religija nije dogmatska vjera već potreban način ponašanja koji je neophodan za kretanje prema savršenstvu. Zato, religije ne mogu biti u kontradikciji jedna u odnosu na drugu. Sve su religije različiti oblici koje u svakodnevnom životu primjenjuju tražitelji na putu do savršenstva, a djeluje kroz različite temperamente.

U tom smislu nije moguća nikakva istinska sloboda bez slobode u svjetlu religije.

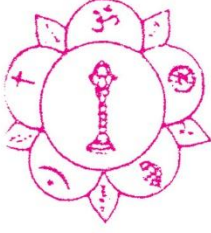
Religija je pristup štovanja koji ljudska bića imaju u odnosu na Vrhovno Biće. Temelji se na odnosu i povezanosti koji postoje između njih i Vrhovnog Bića. Ovo štovanje se kod različitih osoba može pojaviti u različitom obliku uvjetovano različitim pristupima odnosu koji postoji između čovjeka i Vrhovnog Bića.

Uz blagoslove

Sri Sathya Sai Baba

Kampus 'Brindavan'

Bangalore

Bhagawan Sri Sathya Sai Baba

BRINDAVAN
WHITEFIELD
PHONE NO. 33

DATE: 21-4-74

My Dear! Accept my Blessings and Love.

Religion is not a dogmatic faith, but the necessary conduct implicit in the movement towards perfection. Therefore, religions cannot really contradict one another. All religions are the different forms taken in practical life by the one aspiration for perfection working through different temperaments. In this sense, no true freedom is possible without freedom in the light of religion.

Religion is the attitude of reverence which human beings have towards the Supreme Being, based on the relationship that exists between them and the Supreme Being. This reverence may take different forms in different persons because of the differences in the conceptions of the relation that is between man and the Supreme Being.

With Blessings
Sri Sathya Sai Baba
Camp "Brindavan"
Bangalore

OČARAVAJUĆI TRENUTCI S BOŽANSKIM UČITELJEM*

Rani Subramanian

Obično sam dolazila u Puttaparthi svakih šest mjeseci, a ponekad čak i triput godišnje. Moram vam reći, tih dana, Svamijeva je aura bila jako snažna. On je doslovno mogao promijeniti naše cjelokupno mišljenje u jako kratkom vremenu! Već i tijekom moga prvoga posjeta, za samo nekoliko dana, mogla sam prihvatiti bilo što. Inače, ne bih mogla prihvatiti ni da se kiša slijeva u moju kuću i na to bih reagirala. Ali ovdje nisam reagirala. On nam je pružio iskustvo Svoje moći.

Neki ljudi to možda neće razumjeti, ali već tijekom moga prvoga posjeta, ja sam mogla razumjeti; imali smo Babine blagoslove da bismo razumjeli kako On ima beskrajnu moć! Kako smo mi mogli doživjeti preobrazbu? Mislili smo da ćemo biti uznemireni, ali uopće nismo bili uznemireni. Morali smo odlaziti na brdo kada bi se javio 'zov prirode', ali to nas nije ni najmanje smetalo: „Oh! Moramo hodati.“, ili „Oh! Nema toaleta.“ Mi smo hodali radosno.

Doživljaj Svamijeve beskrajne moći

Nismo imali slavine iz koje je tekla voda, vodu smo morali izvlačiti iz zdenca ili prijeći put sve od Patha Mandira do rijeke Chitravathi da bismo oprali uprljanu odjeću i vratili se natrag, poput perača. Mi nismo bili navikli na sve to. A ipak, uvijek bismo tugovali kada bismo napuštali Puttaparthi! Možete li to vjerovati? Nismo se željeli vratiti natrag, kući! Što nam je to On učinio? To je bila promjena do koje je došlo preko noći. Smatram nas jako blagoslovljenima.

Ne mogu reći da sam sada odvezana; danas sam puno svjesnija pogodnosti koje nam se pružaju. Ali, u to vrijeme, On je učinio nešto da bi nam pružio mogućnost da to samo okusimo; to nije bila trajna stečevina, već nešto slično onome kada je Sri Ramakrishna na kratko vrijeme pružio Vivekanandi iskustvo stanja neprestane i nepomućene uronjenosti u Apsolut - *nirvikalpasamādhi* i, nakon toga, to je uzeo

natrag te čuvao kao tajnu. Baba je učinio to isto; On nam je dao iskustvo Svoje beskrajne moći i milosti, to da On može učiniti bilo što, samo tako. Njemu nije potrebno vrijeme. Ja ne trebam provoditi duhovnu praksu – *sādhanā* tijekom šest godina kako bih to dobila, ništa! To se dogodilo u trenutku, ali imali smo priliku samo to okusiti. Samo duhovnom praksom – *sādhanā* ja mogu postići trajnu spoznaju Njegove moći.

Čak i sada, trebamo raditi na sebi zato jer se tolike stvari događaju u okviru naše obitelji; stvari s kojima se mi ne slažemo – kao što su tragični događaji, tolike stvari koje uznemiravaju ljude. To nas može uznemiriti na neko kratko vrijeme, ali to nas ne drži u stanju trajne uznemirenosti zato jer posjedujemo znanje kojim možemo prevladati takve prilike. Zašto to ne djeluje na nas? Nismo zabrinuti. U tom trenutku, da, ljudi će biti uznemireni zato što još uvijek nismo učvršćeni u našem duhovnom znanju – *jñāna*. Sve dok se to znanje ne učvrsti, stjecanje trajne staloznosti uma neće biti moguće postići.

Svami nam to pokazuje putem naših iskustava. Može se dogoditi nešto neugodno i možemo pomisliti: „Zašto se to događa?” Mi o tome razmišljamo i tomu pridajemo previše pozornosti – da ne bismo bili zabrinuti, upućujemo molitve Svamiju. Ali, ako tomu posvetimo puno vremena i puno pozornosti, to je nešto što ne bi trebalo činiti. Momentalna odmaknutost u odnosu na nešto što se događa izvana, trebalo bi biti ono što smo stekli, naše postignuće. To je postignuće koje nam Svami želi pružiti, ali moramo raditi na sebi. Svatko od nas ponašat će se u skladu sa svojim sposobnostima. Sposobnost znači prethodno nakupljena *karma* koja djeluje u ovome životu – *prārabdhakarman*. Ja bih možda voljela postupati kao netko drugi, ali to ne mogu! Zašto? To je moja prethodno nakupljena *karma* – *prārabdhakarman*. Jednom smo upitali Svamija: „Može li prethodno nakupljena *karma* – *prārabdhakarman* biti izbrisana?” On je rekao: “Da. Vi ste stvorili svoju prethodno nakupljenu karmu – *prārabdhakarman*, Bog s time nema ništa. Vi ste sami ispisali svoju *karmu*, svoju sudbinu; vi ste ti koji ju trebate izbrisati. To je kao s pitanjima na ispitnom listiću; vi trebate odgovoriti na pitanja koja se nalaze na vašem ispitnom listiću. Može li netko drugi doći i napisati odgovore umjesto vas? Ne! Čak ni učitelj. To je ispit s kojim se morate suočiti sami. Vi ste sami napisali

svoju sudbinu i samo ju vi možete izbrisati.”

Kako to možete učiniti? Svami mi je jednom u Whitefieldu govorio o poslušnosti duhovnom učitelju – *guru*. Ja to nikada neću zaboraviti. Ne postoji ništa drugo što biste trebali znati. Danas slušamo Njegove govore o poslušnosti našem duhovnom učitelju. On ne govori o tom pojedincu; danas dolaze milijuni ljudi, može li se On obraćati svakomu od njih pojedinačno? Ne! U ono vrijeme jedva da je oko Njega bilo 100 ljudi! Tako da je On mogao svakomu posvećivati puno vremena. Gdje je sada vrijeme koje bi Svami mogao posvećivati svakomu? U danu su samo 24 sata! Sate nije moguće produžiti; i za Njega je tu na raspolaganju još uvijek 24 sata! On se treba posvetiti mnogim stvarima, Njemu je sada nemoguće pozivati svakoga na intervju ili razgovarati sa svakim!

O tome je rekao prije mnogo godina: „Vi ste jako sretni. Ovakva vam se prilika neće ponovno pružiti. U godinama koje dolaze, više nećete imati ovakvu priliku.” Razgovaram li ja sada sa Svamijem? Ne! Mi samo vidimo Svamija i vratimo se kući. Ne mogu vjerovati da smo u tom jednom trenutku imali priliku s Njim provesti toliko radošću ispunjenog vremena! On mi je jednom prilikom rekao: „Stari poklonici moraju se povući i otići u zadnje redove; trebaju dati prostor novopridošlima.” To je milost stare predanosti.

Za što bismo trebali moliti?

Stari poklonici žele doći i sjesti u prvi red te čekati da budu pozvani na intervju. A što ste onda do sada naučili i usvojili? Ništa! On mi je pričao o jednoj staroj poklonici koja je bila moja prijateljica i koja je željela da bude pozvana na intervju svaki put kada bi došla. Ona bi dolazila iz Madrasa (Chennai) i ostajala ovdje mjesec ili dva i svaki put bi tražila da bude pozvana na intervju prije nego što bi se vratila kući. Svami nam to ne bi dopuštao, ali ona bi ustrajala. Tako da bi Svami uvijek rekao: „Dobro, idi.” On ne može reći “ne” starim poklonicima – ja sam Ga u tome testirala!

Mi tražimo od Njega, ali ne bismo trebali tražiti! Od kakve je koristi to što dolazimo tolike godine? Moj dolazak ovamo tijekom 57 godina ne predstavlja nikakvu kvalificiranost, to vam mogu reći! Netko, tko je došao samo na 10 dana,

može spoznati puno više toga nego što sam ja spoznala! Zato što ta osoba možda može bolje razumjeti; može biti spremna; može biti zrela! Trebate imati duhovnu zrelost da biste razumjeli Svamija. I vaš život treba biti u skladu sa Svamijevim učenjima – a ne u skladu s onime što vi želite; tada ćete primiti Svamijevu potpunu milost – *sampūrna krpā* i vaša je početna sudbina –*prārabdha* izbrisana. On ne želi veliku predstavu; mislite na Njega cijelo vrijeme – to je tako lako; kao i izgovaranje Božjeg imena – *nāmasmarana*. Upućujte molitvu: „Svami, ja sve predajem Tebi!” i budite mirni. Jednom davno, nekoliko godina nakon što sam došla, On mi je rekao: „Ti ne znaš kako moliti, tvoja je molitva potpuno kriva. Poučit ću te kako moliti.”

Nisam znala što to sa mnom nije bilo u redu budući da je On rekao: „Ti tražiš svakakve stvari! 'Ja hoću ovo...ja hoću ono... ja hoću da ovo bude napravljeno tako...i tome slično.' Ti uvijek tražiš ovo ili ono. Nemoj to činiti. Ako ti, recimo, tražiš oglicu ili narukvicu, ili nešto materijalne prirode, a to je molitva za komadić metala, učini od toga potpunu molitvu. A potpuna molitva je tražiti mir – *śānti*, najviši mir – *parama śānti* kojega ne može poljuljati ni uznemiriti ništa izvanjsko. To je ono što bi trebala tražiti i ja ću ti ga i dati.”

A onda je On na to dodao: „Ti nećeš znati kako ću ti ja to dati! Ja znam način, to će doći do tebe, samo to prepusti meni! Samo reci: 'Svami, ja želim mir. To je sve što bi trebala tražiti u svojoj molitvi. Nemoj govoriti da ti netko stvara nevolje ili da želiš više novca, da želiš kuću. Nemoj tražiti stvari materijalne prirode.”

Bogatstvo koje samo Bog može dati

Jednom je prilikom On rekao: „Zato što ste predani meni i izgovarate molitve te provodite duhovnu vježbu – *sāadhanā*, ja ću vam dati sve ono što želite u svijetu. Ali onda, ne možete dobiti mene! Ja ću vam dati sve na ovome svijetu, ali ne i Boga. Bog je mir! On je istina, ispravnost, mir i ljubav! Ja sam ljubav, mir i suosjećanje! To nećete dobiti. Ali ćete dobiti sve ostalo na ovome svijetu – novac, položaj, a isto tako i moć. Ja ću vam to dati zato što to vi želite! Ali uz sve to, postat ćete još nemirniji, nedostajat će vam sve više mira! Imat ćete sve više poteškoća, tako da nemojte tražiti sve to! Ako ste razborita osoba, dobar poklonik,

tražite zlato! Mir je zlato; ako posjedujete mir, iz njega možete postići sve. Tako da tražite zlato – čisto zlato! Taj mir je čist, pravo zlato! To je ono što sam došao dati svima vama – najviši mir!”

Gospod Kršna kaže to isto u Bhagavadgīti kada mu je Arjuna postavio to isto pitanje: „Svami, što ću ja dobiti ako Ti se predam?” On je rekao: „Arjuna, ja ću ti pružiti najviši mir, nepomućen ničim izvana, dobitkom ili gubitkom, hvalom ili pokudom, pobjedom ili porazom, sve će ti biti isto. Svi su to parovi suprotnosti; ti ćeš nadići sve njih.”

Isto tako, ni mi ne bismo trebali osjećati nikakve poteškoće vezane uz toplinu ili hladnoću – zato jer, kada je toplo, ako stalno ponavljamo, „O! Tako je vruće!”, to isto tako predstavlja diskvalifikaciju! Ili, kada je hladno, ako stalno nastavljamo govoriti „O! Tako je hladno! Želio bih da bude toplije!” To znači da mi reagiramo na stvari. Male stvari uopće nisu važne. Ne bismo se na njih trebali ni osvrutati! Ono što govorimo je istina zato jer će ono što smo izgovorili djelovati na naše stanje svijesti koje nam može pružiti mir.

Mi, poklonici, običavali smo svaki dan dolaziti iz staroga mandira – *patha mandir* u Prasanthi Nilayam sve dok zgrade nisu bile izgrađene (unutar ašrama) i običavali smo pomagati tako da bismo pomeli prostor ili obavili neki drugi posao. Tijekom izgradnje, Svamiju je bila potrebna 'pomoć' koja se sastojala u sadnji drveća i obavljanju drugih poslova i mi smo običavali služiti. On bi osobno nam dodijelio poslove i dužnosti: „Ti učini ovo, ti napravi ono...”

Jednoga dana, dolazili smo u Prasanthi Nilayam, a zgrade u Prasanthiju još uvijek nisu bile dovršene. Ovaj događaj zbio se prije no što je bio izgrađen novi mandir. Došli smo samo da bismo pomogli u obavljanju različitih poslova i isto tako smo svakoga dana trebali pjevati bhajane. Tako da smo svaki dan bili u Prasanthi Nilayamu i odlazili iz njega. Temelji su već bili položeni, a Svami je sjedio na pijesku – tamo nije bilo stolaca. Došle smo i mi, tri sestre – moja četvrta sestra nije tada bila s nama, ona je došla puno kasnije.

Onaj koji podaruje predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*

I dok smo dolazile, On nas je pozvao: „Dođite ovamo!” i rekao da sjednemo s

Njim na pijesak. Posjedale smo. Onda je On pogledao moju stariju sestru, Kamalu Sarathi – Svami ju je tako blagoslovio – i upitao ju: „Što ti želiš? Ja ću ti dati bilo što – što ti poželiš!” Ona je pogledala nas, bilo je to tako nenadano iznenađenje! Rekla je: „Svami, ja želim predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*.” Nakon toga ju je On pogledao i upitao: „Jesi li sigurna da to želiš? To je teško, želiš li to? Predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*?” Odgovorila je: „Da.” On je rekao: „Nemoj to govoriti samo zato što sam te to ja pitao! Budi iskrena! Samo zato što sam te ja pitao, ne trebaš tražiti predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*. Ako ti želiš nešto na ovome svijetu, budi iskrena, zatraži to i ja ću ti to i dati.” Nakon toga, ona je rekla: „Ne, Svami, ja imam sve, mislim da ne želim ništa, želim predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*.” On je rekao: „Dodijeljeno! Ja sam ti to dao!”

Nakon toga, On je upitao moju drugu sestru: „Što ti želiš?” I ona je ponovila to isto. A On je i njoj isto tako rekao: „Promisli prije nego što mi odgovoriš! Budi iskrena!” A ona je isto tako rekla: „Svami, i ja isto tako želim predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*.” Nakon toga, On je upitao mene: „Što ti želiš?” Ja sam rekla: „Svami, i ja želim to isto.” Tada, ne znam zašto, On je u mojem slučaju ponovio: „Rani Mā, to će biti teško! Jesi li sigurna da to želiš?” Rekla sam: „Da, Svami, ja to želim.” On je rekao: „Onda u redu, ja ću ti to dati!”

Nakon toga nam je On govorio o duhovnosti. Uvijek nam je običavao govoriti nešto iz svetih spisa; bilo iz Rāmāyane ili Bhāgavate – nešto duhovno; On nikada nije puno govorio o obitelji ili o nekoj drugoj stvari. I, nakon toga, otišle smo van.

Postignuće putem izazova

Nakon toga događaja, Svami mi se pojavio u snu i rekao: „Rani Mā, znaš li ti što ćeš morati proći? Ti si tražila predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*! Ja ću se odnositi prema tebi kao prema 'mokrom ručniku'! Isto kao što netko cijedi ručnik da bi iz njega iscijedio vodu, i ja ću tebe isto tako cijediti. Hoćeš li to moći podnijeti?” Rekla sam: „Da, Svami!” On je rekao: „U redu, ali očekuju te veliki testovi!”

Vidite, smatrala sam kako On nije rekao sve to i mojim sestrama u snu, tako da

sam samo mislila u sebi: „Zašto mi je On to rekao?” Ispravno ili pogrešno, došla sam do zaključka da su za neke ljude njihove prikupljene zasluge – *prārabhda* ono što će im ići u prilog. Uz nekoliko ispita, oni to vjerojatno mogu postići ili možda, kada On kaže: „Ja ću ti to dati”, možda ne misli da će to biti u ovom rođenju! On to može dati i u sljedećem rođenju jer za Njega smrt i rođenje nemaju nikakvo značenje! Život je nešto što stalno traje; ista duša dolazi i odlazi.

Isto tako, možemo pročitati u Bhagavadgīti da smrt ne predstavlja kraj neke osobe; putovanje se nastavlja i nakon smrti. S kojim je onda razlogom On to dao meni, još uvijek ne znam! No, u snu, rekao mi je: „Jesi li spremna? Ja ću te cijediti kao ručnik! Isto tako i sada možeš promijeniti svoje mišljenje! Možeš reći: „Ne, ja sam sretna i dobro mi je u svijetu, ne mislim da još sada želim oslobođenje – *mukti*.”

Više od predanosti – *bhakti*, oslobođenje – *mukti* je teže – potpuno oslobođenje od uma, to je kao da igraš ulogu isposnika, onoga koji se svega odrekao. Ja sam kazala: „Ne, Svami, ja želim oboje, i predanost – *bhakti* i oslobođenje – *mukti*. Ti me možeš cijediti!” Nakon toga, prošla sam kroz brojne ispite i iskušenja – razne vrste patnje. Pretpostavljam da je to zato što sam to sama i tražila, trebala sam biti spremna za bilo koju vrstu ispita! Iako tijekom ispita prolazim kroz patnju – nisam iznad toga – ali, nešto mi daje odvažnost i snagu da se suočim sa svakim ispitom! Ne padam zajedno s tim, stalno izgovaram Njegovo ime i još više molim. Svami kaže da je to jedini način da se održi smirenost uma – moliti cijelo vrijeme.

Svami kaže: „Kada se pojavi poteškoća, nemojte razmišljati o njoj. Samo pomislite: 'Sve je ovo samo privremeno – *ānityam*. Ja ću sve to nadići.' I nastavite izgovarati moje ime, a ja ću vam dati snagu da se s time suočite.”

Nemojte se poistovjećivati sa svojim problemima

Jednom me je On pozvao na intervju u Prasanthi Nilayamu i upitao me: „Rani Mā, imaš li poteškoća u domaćinstvu?” Rekla sam: „Da, Svami.” On je upitao: „Znaš li kako se izdići iznad tih problema?” Odgovorila sam: „Ne, Svami, ne znam kako to učiniti, Ti ćeš mi trebati reći.” Upitao me: „Kada postaješ svjesna da se radi o snu i da samo sanjaš?” Rekla sam: „Svami, kada se probudim, spoznajem da sam samo sanjala.” On je rekao: „Sve dok se ne probudiš, ne poistovjećuješ li se sa

snom kao da se radi o tebi?” Rekla sam: „Da.” On je rekao: „Svi tî problemi pripadaju području sna. Trebaš reći samoj sebi: „Svami, sve je to samo san!” Ako to kažeš, onda te to neće dotaknuti. Ali, ako se poistovjetiš s onim što se događa, onda ćeš patiti. Tako da samo trebaš igrati svoju ulogu.“

Tako je On rekao da bismo se trebali odvezati. Rekao je: „Vidite, svi vi samo igrate ulogu! Uloga je poput pojedinačne duše – *jīva* - 'ja sam taj i taj!' To je ego – iskrivljeno poistovjećivanje. To niste pravi vi. Vi biste trebali reći samomu sebi: 'Ja samo igram ulogu, ali moja je prava priroda istinsko Sebstvo – *ātman*. Ja sam iznad svega toga, Svami.' Neprekidno i stalno trebate meditirati o toj misli! U protivnom ćete potonuti zajedno sa svojim problemima; patit ćete; bit ćete nestrpljivi; bit ćete zabrinuti. No morate pomoći sami sebi – kao da sami sebi dajete protuotrov – i stalno ponavljati: 'To je samo san, Svami!' Ako, usprkos tomu što to izgovarate, ne dobijete tu svjesnost, onda od mene tražite: 'Svami, molim Te, daj mi tu svjesnost!' Ja sam uvijek spreman dati vam sve ono što tražite! Ja vam to neću dati sâmo od sebe!”

On je rekao: „Ako od mene tražite prave stvari, sasvim sigurno ću vam pomoći. Ako tražite stvari svjetovne prirode, dat ću vam i njih, isto tako, ali ćete ponovno biti upleteni u privid – *māyā*, zabludu. Ali, ako zatražite, ja ću vam dati iskustvo da je sve to samo san i to vas neće doticati.”

Tako da nam je Svami već od samog početka davao duhovne upute.

(Nastavit će se....)

Susretljivošću: Sri Sathya Sai Media Centre

- Autorica je odani i predani poklonik gotovo šezdeset godina, a došla je Bhagavānu Babi još davne 1950. godine. Bhagavān ju je zvao „Rani Mā”. Njezin je život riznica zadivljujućih iskustava o Svamijevoj božanskosti.

*nastavak iz svibanjskog broja

Īsvaru ili Boga nije moguće opaziti osjetilima; najčešće Ga percipira poklonik koji ima tako duboku vezanost za Njega da teži stopiti se s Njim. Zašto? Takvi

poklonici poimaju Boga tako jasno kao što zamjećuju predmete vanjske prirode. Za Boga ili Īsvaru se kaže kako nema oblika; to znači da On može poprimiti ili preuzeti bilo koji oblik. On ima beskrajno mnogo oblika. U kojem obliku, onda, On podaruje jasno viđenje pokloniku? On se pojavljuje u onom obliku za kojim poklonik teži, obliku koji će mu pružiti najveće zadovoljstvo. Tí su oblici Njegova utjelovljenja Boga – avatāra. Īšvara sebe ne ograničava kada se pojavljuje na takav način; On je u potpunosti prisutan u svakom takvom utjelovljenju Boga – avatāra, On se pojavljuje u svojoj punoj slavi u svakom utjelovljenju Boga – avatāra.

-Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

BABA - UTJELOVLJENA LJUBAV

sudac P. N. Bhagwati

Pisati o Bhagavānu Sri Sathya Sai Babi je poput pokušaja da se stisne cijeli univerzum u mali prostor ili da se izmjeri opseg Zemlje pomoću metra. Kako može determinirano i ograničeno mjerilo izmjeriti nešto štoje beskrajno i bezgranično! U Gīti je bilo rečeno da, uvijek kada dođe do opadanja ispravnosti – *dharma* i povećanja neispravnosti – *ādharmā*, Bog se spušta na Zemlju da bi oživio i ponovno uspostavio ispravnost – *dharma*. Tijekom stoljećâ pojavljivala su se razna utjelovljenja Boga – *avatāra* i, zahvaljujući određenim božanskim zakonima i volji, Indija – *Bhārata* bila je odabrana zemlja za takva pojavljivanja Gospoda. Bhagavān Baba prihvaćen je utjelovljenjem Boga – *avatāra* ovoga doba koji je sišao na Zemlju u ljudskom obliku da bi čovječanstvo poveo putem ljubavi i predanosti. Postoji nešto vezano uz Babu što je tako dalekosežno i duboko, tako prostrano i neograničeno, tako beskrajno i univerzalno da to nije moguće opisati riječima. Pojedinaac to može samo doživjeti ako boravi u Njegovoj božanskoj prisutnosti. Pa čak i tada pojedinac ne može u potpunosti razumjeti Babu, već steći samo mali uvid u veliku božanskost koja je u Njemu. Ono što je Nehru jednom rekao za Mahatmu, može se sasvim prikladno primijeniti i na Babu: „Tamo kamo

On kroči, sveta je zemlja, a gdje On sjedi, tamo je hram.” Zato, kao ponizni tražitelj istine, pokušat ću ovdje predstaviti dva ili tri vida Babine božanske osobnosti da bismo svi mi mogli o tomu promišljati.

Šankarācārya navodi u svojem djelu Vivekacūdāmani: *Postoje tri stvari u životu koje je teško steći i moguće ih je zadobiti samo Božjom milošću – jedna je rođenje u ljudskom obliku, druga je težnja za oslobođenjem i treća je kontakt sa najuzvišenijim duhovnim bićima – mahāpuruša, velikim i znamenitim ljudima.*

Želja za oslobođenjem zaista je jedan od četiri pripremna uvjeta koji su potrebni za spoznaju Boga, dok su ostali razlučivanje, odricanje i strpljivost. No sva ta četiri pripremna preduvjeta teško je ostvariti bez Božja milosti. Osobni napor i nastojanje ili pokora – *tapas* u svakom slučaju je potreban, ali bez Božje milosti ništa nije moguće postići. U „Udyogaparvi“, dijelu Mahābhārate, Kṛṣṇa govori o ljudskoj volji i Božanskom određivanju. On ovo prvo uspoređuje s oranjem polja, a drugo s kišom koja pada. Pokoru – *tapas* moguće je poistovjetiti sa sjetvom u polju i sijanjem sjemenja naših težnji, a Božju milost s pljuskom (kiše) koji nam podaruje Bog. Baba je bio jako ljubazan i prosuo je svoju božansku milost na sve, ali na svakome od nas je da zasijemo polje našega srca sjemenjem težnje za Bogom da bi se sjemenje moglo rascvjetati u gorljivu želju za oslobođenjem i da bismo svi mogli spoznati identitet sebe u Bogu.

Put koji nam je Baba pokazao je put ljubavi – *prema* i predanosti – *bhakti*. On je uvijek gvorio o evanđelju čiste i bezuvjetne ljubavi. Mi u Babi pronalazimo ocean ljubavi – *prema* i suosjećanja – *karunā*. Uvijek, kada se susretnemo s Babom ili kada vidimo Babu kako se kreće među mnoštvom ljudi koji su se okupili da bi dobili *darśan* Njegovih lotosnih stopala, možemo primijetiti ljubav i suosjećanje koji se slijevaju iz Njega i preplavljaju sve oko Njega. On je sâm Utjelovljenje Ljubavi i Svojim je životom pokazao kako ljubav može biti sveobuhvatna i univerzalna. Ja sam imao priliku vidjeti Njegovu beskrajnu ljubav i suosjećanje koje iskazuje prema cjelokupnom čovječanstvu. Prije nekoliko godina, kada je On došao u Ahmedabad i odsjeo kod mene, veliko mnoštvo ljudi okupljalo se da bi Ga moglo vidjeti – *darśana*, od ranoga jutra sve do kasno u noć i svaki put On bi

izišao, hodao među ljudima, sretao se s njima i tješio ih te širio Svoju poruku ljubavi na njih samim prisustvom Njegove osobnosti. Ni jedno drugo utjelovljenje Boga – *avatāra* nije prije činilo ništa tomu slično – odlazilo među ljude, tješilo ih i savjetovalo, vodilo ih, budilo im nadu, podizalo ih i usmjerivalo na put istine – *satya*, ispravnosti – *dharma*, mira – *śānti* i ljubavi – *prema*. Babina ljubav i suosjećanje za čovječanstvo tako su veliki da On ne brine za Svoju vlastitu udobnost ili pogodnost i uvijek, tijekom bilo koje važne proslave, postoji prilika da bi se podijelila hrana ili odjeća. On,osobno, ide uokolo i dijeli sve to s radošću siromašnima.

Postoji velik broj primjera kada je, zbog ljubavi i suosjećanja prema čovječanstvu koje pati, On na sebe preuzeo bolesti drugih. Jedan od primjera koji je najviše ostao u sjećanju je događaj koji se zbio 28. lipnja 1963. godine kada je Baba na sebe preuzeo bolest koja bi inače snašla jednog od Njegovih bespomoćnih poklonika. Baba je na Sebe preuzeo njegovu bolest i dopustio Sebi patnju te snažne moždane i srčane udare sa svim njihovim zastrašujućim posljedicama. On je doživio paralizu lijeve strane tijela, prestanak rada srca i djelomični gubitak vida te je imao teške srčane udare tijekom osam dana. Osmi je dan završio 6. srpnja 1963. godine, a to je bio dan kada se proslavljala *gurupūrimā* i toga je dana Baba, kojega je doslovno nosilo nekoliko učenika, došao u prepunu dvoranu za molitve i tamo je, u prisutnosti Svojih poklonika, On poprskao vodom svoju oduzetu lijevu ruku i nogu i, na veliko oduševljenje i radost svih, poprimio Svoj uobičajeni izgled. Baba je u ljudima pobudio toliku ljubav i predanost - kada se ponovno vratio u Svoje zdravo stanje - da su poklonici, koji su se tamo okupili, „skakali naokolo od radosti. Oni su plesali, uzvikivali, plakali. Neki su bili toliko prevladani zanosom zahvalnosti da su se histerično smijali i divlje trčali među mnoštvom koje je u sve većem broju nadiralo izvana.” Baba je nakon toga održao govor kojim se obratio poklonicima okupljenima u dvorani za molitvu i ukazao im da to nije bila Njegova bolest, već da je to bila bolest koju je On preuzeo na sebe da bi spasio poklonika – *bhakta* koji tu bolest ne bi mogao preživjeti. Baba je rekao: „Tako da sam ja, u skladu s mojim načelom ispravnosti – *dharma* da štitim poklonike od povrede, morao njega spasiti.”

Takvih je primjera bilo mnogo pri čemu bi Baba na sebe preuzimao bolest svojih poklonika da bi ih zaštitio. Tako je duboka i iskrena Njegova ljubav i suosjećanje! A tu ljubav i suosjećanje On prosipa ne samo na one koji su Njegovi poklonici, već na cjelokupno čovječanstvo. A to je ono što On želi da i mi činimo ako želimo spoznati božanskost koja boravi u nama. Baba kaže: „Započnite dan ljubavlju, ispunite dan ljubavlju, završite dan ljubavlju; to je put do Boga.” On ukazuje na to da je većina putova koji vode prema Bogu, kao što je ponavljanje Božjeg imena – *japa*, meditacija i pjevanje bhajana, zaobilazno, ali da je izravan put ljubav. Baba je, uvijek iznova, naglašavao važnost ljubavi na putu duhovne spoznaje. U jednom od Svojih govora On je rekao:

„Dovoljno je ako se njeguje ljubav – koja ne poznaje razliku između nas i drugih – zato jer su svi samo udovi jednoga tijela Boga Svemogućeg. Samo putem ljubavi moguće je dosegnuti utjelovljenje ljubavi. Ovdje nije potrebna nikakva učenost; u stvari, učenost predstavlja prepreku jer ona vodi prema sebičnosti i potiče sumnju te želju za raspravljanjem i osvajanje pobjede nad drugim, hvaleći pri tome sebe kako smo učeni.”

Kako su jednostavne, izravne i elokventne tê riječi mudrosti i kako su istinite! Upanišade nam govore da je *Brahman* - Čista Svijest, uzrok i suština cijelog univerzuma. Zahvaljujući poticaju tê Čiste Svijesti, dogodilo se to da je nastalo stvaranje dualnosti svijeta iskustva. No u tom rođenju dualnosti od Najvišeg, nije došlo do nikakve podjele ili promjene beskonačnog. Svijet dualnosti koji je konačan i promjenjiv predstavlja samo superponiranje u odnosu na Čistu Svijest ili *Brahmana* i samo znanje o Najvišoj Stvarnosti može otkloniti taj privid superponiranja (prekrivanja) i omogućiti nam da uvidimo kako je samo *Brahman* taj koji je stvarnost, a ne ovaj svijet iskustva u dualnosti. To superponiranje je proces varljivog viđenja koji zastire pravu prirodu temelja svega i pruža nam iskustvenu percepciju nečega što je različito od stvarnosti. To superponiranje kreiralo je sâmo Najviše Sebstvo ili sâm *Brahman*. Sâmo Najviše Sebstvo ili sâma Čista Svijest postala je cijeli svijet percepcije, manifestiran i nemanifestiran, s oblikom i bezobličan; sve znanje i neznanje, istina i neistina; ukratko, svaki predmet iskustva proizašao je iz tog jednog temelja, *Brahmana*. Bez obzira na

veličinu, oblik, izgled, boju ili cijenu, svi glineni lonci nastali su iz jedne te iste gline. Um, koji je vezan uz osjetila, nije u stanju pojmiti stvarnost koja leži u pozadini svijeta dualnosti i uistinu je teško pojmiti kako se čista, nedualna Svijest može odnositi na krute tvari, tekućine i plinove te na ostale entitete i događaje u fizičkom svijetu. Ali, to ne bi trebalo biti tako nepojmljivo, samo ako spoznamo da neopipljiva sunčeva energija postaje opipljiva hrana, ugljen i nafta s jedne strane i tijelo sa svojim metabolizmom i um čovjeka s druge; ili, mikrokozmička jedinica genetičkog materijala postaje visokodiferencirani, ali integrirani organ i organski procesi koji čine čovjeka. *Brahman* ili Čista Svijest suština je ili izvorište univerzalnog postojanja dok je pojedinačno *Sebstvo* isto tako jedno i nedjeljivo od *Brahmana* ili Najviše Stvarnosti.

Dakle, ako *Brahman* ili Čista Svijest prožima svako ljudsko biće i ako kompleks um-tijelo-inteligencija nije ništa drugo već instrument putem kojega Najviša Stvarnost djeluje u ovom svijetu privida – *māyā*, zašto bi onda neka umjetna prepreka stajala između čovjeka i čovjeka? Zašto se naša srca ne otvaraju prema svim živim bićima? Zašto ne bi, pita Baba, naša ljubav obuhvatila svako ljudsko biće? Baba nas je zato uvijek pozivao da se uzdignemo iznad našeg malog ega i izrazimo naše istinsko *Sebstvo*, *Sebstvo* koje spoznaje svoju Jednotu sa svima i daje se svima u ljubavi i služenju. Baba nam je predočio usko povezane ideale odricanja – *tyāga* i služenja – *sevā*. Ali, kada Baba govori o odricanju – *tyāga*, On pod time ne podrazumijeva odbacivanje rada, već odricanje od vezanosti za plodove rada. Odricanje – *tyāga* koje On želi da mi postignemo, jest odricanje od osobnih interesa ili sebičnosti, a ne od aktivnosti. Ono što On želi jest da spoznamo odricanje od svoga 'ja', a ne odricanje od svijeta. Ono što je potrebno jest odricanje – *tyāga* od ega i izražavanje višeg *Sebstva* u nama, a pozitivan izraz toga odricanja je služenje – *sevā*. Baba je uvijek naglašavao kako je služenje čovjeku služenje Bogu. Naša bi srca trebala biti ispunjena osjećajem za nesebično služenje - koje pružamo bližnjima koji pate - u duhu štovanja Jednoga koji je onkraj svakoga, a ipak sveprisutan. Baba nam je tu misao predočio sažeto i lijepo: „Čovjek treba štovati Boga u obliku čovjeka. Bog se pojavljuje pred njime kao slijepi prosjak,

maloumnik, gubavac, dijete i onemoćali starac, kriminalac ili luđak. Vi biste trebali vidjeti - čak i iza tih velova - božansko utjelovljenje ljubavi, snage i mudrosti, Saija i štovati Ga putem služenja – *sevā*.”

Baba je isto tako istu misao izrazio drugim riječima: „Bogu nije potrebno vaše služenje, ono što je Njemu potrebno je služenje čovjeku u kojem On stoluje.”

Najveće i najuvjerljivije obilježje nekog utjelovljenja Boga – *avatāra* je njegova sposobnost transformirati ljudska bića. Baba ima tu sposobnost u najvišoj i dosad nezabilježenoj mjeri. Svatko tko ima veliku sreću biti u Njegovoj božanskoj prisutnosti, doživljava dubok i snažan utjecaj Njegove osobnosti. Pojedinaac biva 'umotan' u tako snažno nabijenu auru ljubavi u Njegovoj prisutnosti, tako duboko duhovno i sveto ozračje da mnogi na licu mjesta doživljavaju transformaciju. I gotovo svatko tko je došao u Njegovu blizinu može osjetiti to ozračje koje duboko pokreće. On zrači mir i u Njegovoj prisutnosti svi nemiri uma nestaju, sve tjeskobe se gube i pojedinac biva uronjen u ocean blaženstva.

Postoje neki ljudi u ovoj zemlji i u inozemstvu koji su bezrazložno kritični u odnosu na Babu. Ja ne sumnjam u njihovu iskrenost i dobre namjere, ali iako oni izjavljuju da imaju znanstvene dokaze, ta kritičnost ukazuje na nedostatak dokaza. Oni se stavljaju u položaj da sude nad ljudima Božjim, ne vodeći računa o tome da utvrde jesu li oni nadležni suditi im u svojem ograničenom području razmišljanja i aktivnosti. Iskustvo se slijeva u pojedinca s raznih razina – osjetilne, emocionalne, mentalne, duhovne i tome slično. Ako nismo upoznati s razinom s koje iskustvo izvire i s njegovom kakvoćom i karakterom, bilo bi neprimjereno i drsko s naše strane da pokušamo suditi o tom iskustvu. Takozvani 'racionalisti' podrazumijevaju kako je rasuđivanje najplemenitija sposobnost kojom čovjek raspolaže i kako je za svako iskustvo moguće napraviti evaluaciju te prosuditi pomoću sposobnosti rasuđivanja. No oni zaboravljaju da sposobnost rasuđivanja ne može biti prikladan instrument za procjenu iskustva na svim razinama.

Postoje drugi načini koji su na raspolaganju da bi se prosudilo iskustvo na duhovnoj razini i tē su načine oblikovali i usavršavali naši mudraci i vidioci. U najvećoj je mjeri neznanstveno zanemarivati postojanje tih načina i zaključiti

kako duhovno iskustvo nije stvarno, već je samo privid zato jer ga nije moguće prosuditi putem rasuđivanja. To je stvarno negiranje znanstvenog pristupa i ne bi bilo preuveličano reći da je to sujevjerje racionalizma. Takozvani 'racionalisti' zaboravljaju da postoje viši zakoni prirode koji su otkriveni samo zahvaljujući znanosti o svijesti i da oni ne postaju nestvarni ili nepostojeći zato što ih sposobnost rasuđivanja ne može doseći. Štoviše, ti kritičari čak ni ne pokušavaju razumjeti Babu i kritiziraju Ga ne primjenjujući pri tomu objektivan i nepristran pristup. Želio bih znati koliko je tih kritičara pristupilo Babi, raspravljalo s Njim o nekom filozofskom ili metafizičkom problemu i provelo neko vrijeme s Njim u duhu poniznosti i razumijevanja. Sâm je Baba rekao: „Vi trebate uroniti duboko u dubine mora da biste došli do bisera. Od kakve je koristi praćakati se među valovima u plićaku, blizu obale i prisizati kako u moru nema biserja i da su sve priče o njima lažne? Isto tako, ako trebate spoznati puninu ploda ovog utjelovljenja Boga – *avatāra*, zaronite duboko i uronite u Sai Babu.”

A onda, na jednome drugome mjestu, Baba je rekao: „Svatko treba zatražiti ono što je potrebno da mi pristupi i da me doživi kako bi stekao pojam o tome što sam ja. Nije dovoljno ako vidite kamen i kažete: 'Planina je milijun puta veća od ovoga.' Trebali biste vidjeti stvarnu planinu, barem iz daljine.“

Zaista je krajnje neracionalno i neznanstveno kritizirati Babu a da Ga niste doživjeli. Ali čak i tim kritičarima Baba nema za ponuditi ništa drugo osim ljubavi. On kaže, govoreći o njima:

„Ljude je također potrebno žaliti, više nego prekoravati. Oni ne znaju. Nemaju strpljenja da bi sudili pravedno. Prepuni su pohlepe, ljutnje i umišljenosti da bi jasno vidjeli i potpuno znali. Zato, oni pišu svakakve stvari. Kada bi samo znali, ne bi govorili i pisali na taj način. Mi, isto tako, ne bismo trebali pridavati bilo kakvo značenje takvim komentarima i uzimati ih k srcu, kao što izgleda da činimo. Istina će svakako jednoga dana pobijediti, neistina ne može nikada pobijediti. Neistina može naizgled nadvladati istinu, ali njezina pobjeda će izbljediti i istina će se ponovno uspostaviti.”

„To znači da ja nikada neću odustati od onih koji se vežu uz mene. Dok sam tako

angažiran dobrotvornim radom, kako može moje ime ikada biti okaljano kao što to vi mislite? Ja bih vam savjetovao da ne obraćate pozornost na takav apsurdan govor. Velike duše – *mahātman* ne dosižu veličinu time što ih netko tako naziva, oni ne postaju maleni kada ih netko naziva malenima. Pohvala ili pokuda pokretat će samo one koji uživaju u opijumu i marihuani te tvrde da su nenadmašni jogini, samo one koji izgovaraju svete tekstove da bi potvrdili svoju nezasitnost i ponos, samo one koji su učenjaci - suhi poput prašine - i uzdižu svoje kazuistične i argumetacijske vještine.

Sigurno ste čitali životopise svetaca i božanskih osoba; u tim knjigama ste vjerojatno čitali čak i o gorim neistinama i gnjusnim imputacijama koje su im bile pripisane. To je usud velikih duša – *mahātman*, posvuda, u svako vrijeme. Zašto takve stvari uzimate toliko k srcu?”

Baba je došao s misijom, a ta je misija da povede čovječanstvo do blaženstva – *ānanda* pomoću ljubavi – *prema*. Baba je stalno angažiran u ostvarenju toga cilja i On ga provodi na tisuće načina. On vodi obrazovne ustanove, imajući u vidu oblikovanje karaktera mladih dječaka i djevojčica da bi oni mogli spoznati veličinu indijske kulture i postati istinski baštinici našeg duhovnog nasljeđa. On održava ljetne tečajeve koji predstavljaju duhovni dodatak nastavnom planu i programu koji se provodi sa studentima na koledžima i sveučilištima. On poučava i obrazuje ljude na putu duhovnosti pomoću Njegovih prekrasnih govora i, više od svega, On dovodi do transformacije života nebrojenih muškaraca i žena Svojom božanskom prisutnošću i osobnošću. On je utjelovljenje Boga – *avatāra* koje je svjesno Svoje božanskosti i stalno živi u stanju identifikacije sa Čistom Sviješću. On može stvoriti bilo što snagom Svoje volje i brojna su čuda koja je On izveo, a kojima su svjedočili ne samo obični muškarci i žene, već isto tako i intelektualci i znanstvenici. Ali, Baba je sam rekao da čuda uopće nemaju nikakvo značenje u misiji koju je On došao ovdje ispuniti. Ono što je važno je Njegova poruka, a ta je poruka spoznati božanskost, koja je u svakome od nas, putem ljubavi i predanosti. Ja ne mogu učiniti ništa bolje, nego navesti riječi samoga Babe kada On kaže: „Vi ste možda čuli ljude kako govore o čudima kada sam ja uzeo ovo ili dao ono, o

tome kako ja ispunjavam sve vaše želje i tomu slično, kako liječim vaše bolesti. Ali, ona nisu toliko važna koliko je važna duhovna odlika smirenosti, čistoće i nesebičnosti – *sattvaguna*, osobina uravnoteženosti koju ja promičem i cijenim te usadujem. Naravno, poklanjam vam tê darove zdravlja i napretka da biste mogli, s velikim zanosom i manje smetnji, nastaviti s duhovnom praksom – *sāadhanā*.” Nastavimo se svi kretati dalje ovim putom duhovne prakse – *sāadhanā* koji nam je pokazao Baba i ja ne sumnjam da ćemo, uz Njegovu božansku milost, stići do kraja našega putovanja te spoznati krajnji cilj koji je *Brahman* ili Čista Svijest.

Izvor: Zlatno doba 1979. godine

-Autor je bio predsjednik Vrhovnog suda Indije. Služio je u božanskoj misiji Bhagavāna Babe kao član Sri Sathya Sai središnje zaklade i rektor Sri Sathya Sai instituta za više obrazovanje.

MOJA ISKUSTVA S BHAGAVĀNOM SRI SATHYA SAI BABOM*

dr. Goteti Saraswati

Svami je došao u Rajahmundry (Rajamabendravaram) 1963. godine i odsjeo u domu gospodina Ramaraoa. Moj mlađi brat se netom vratio iz Calcutte (Kolkata) nakon što je položio MBBS (prvostupnik medicine). On i ja, zajedno s još jednom djevojkom, uzeli smo sobu u hotelu i odsjeli tamo pet dana. Moj je brat imao prijatelja imenom Ajit Mukherjee koji je živio u Kolkati. Ime moga brata je Lingamurthy. Svami ga je pozvao i rekao mu: „Čuj, Lingamurthy! Pošalji telegram Ajitu i zamoli ga da dođe ovamo.” Ajit je bio u Kolkati. On nije nikada vidio Svamija. Zašto ga Svami poziva? Sav uzbuđen, brat mi je rekao: „Sestro, Svami je pozvao Ajita da dođe.” Poslao telegram. Već tê iste večeri Ajit se ukrcao

u poštanski vlak i stigao je sljedećeg jutra. Odveli su ga u dom Ramaraoa. Svami je razgovarao s njim i poklonio mu veliki privjesak na kojem su bili Maha Višnu, Shirdi Sai i Sathya Sai. Rekao mu je: „Uvijek nosi ovaj privjesak u svojem novčaniku. Nemoj ga vaditi. To je jako važno za tebe.” I, nakon toga, On je poslao Ajita natrag. Čim je stigao natrag u Kolkatu, tamo ga je čekao poziv da se pridruži vojsci. Svami mu je dao zaštitu.

Mi ne možemo ograničiti Svamija. On je Bog koji vidi sve, obraća se svima i s njima razgovara. Ovo se dogodilo 1963. godine. Ako smo željeli popiti čašu vode, ljudi u okolini Godavarija zaračunali bi nam to četvrtinu ane. Ne znam koliko bi to paisa iznosilo danas. Morali smo kupovati vodu za piće. To govorim samo zato jer je tamo bilo toliko ljudi. Trećeg dana, dogovorili su susret sa Svamijem na tamošnjem stadionu. Na putu do stadiona bio je pružni prijelaz. Policajci su odustali. „Svami, mi nismo u stanju držati mnoštvo pod nadzorom. To će dovesti do stampera.” Svami je rekao: „Vi ne trebate ništa učiniti, ja ću to učiniti.” Iza kuće u kojoj je živio Ramarao nalazilo se veliko zemljište. Svami se popeo tamo, nedaleko Ramaraove kuće i susret je održan na tom zemljištu. I policajci su isto tako tamo sjedili radosni, slušajući Ga. Ništa se nije dogodilo usprkos tomu što se okupio toliki broj ljudi.

Svamijev posjet Amalapuramu

Godine 1964. Svami se uputio u Bhadrachalam. Nisam se pridružila zato jer se nisam osjećala dobro. Godine 1965. On nas je posjetio u Amalapuramu i o tome ću vam ispričati. Stalno smo pozivali Svamija: „Molimo Te, dođi, molimo Te, dođi.” A On bi stalno odgovarao: „Ja ću doći, ja ću doći.” Konačno, 1965. godine, rekao je da će doći. Uz to je rekao: „Ostat ću kod vas jedan ili dva dana.” Poslala sam Mu odavde jednu skupinu poklonika. Neki su me ljudi zadirkivali. „Koga si to poslala? Jedan ima luksuznu trgovinu. Drugi je vlasnik trgovine slatkišima. A još jedan ima još jednu trgovinu. A vi, gospođo doktorice, poslali ste sve tê ljude da bi pozvali Svamija? Jeste li vi u poziciji pozivati Svamija?” Poslala pismo u kojem sam uputila poziv Svamiju. A Svami je rekao upravo toj skupini da će On doći! Seetharamiah je rekao: „Što je to? Ti si poslala takve ljude!” Odgovorila sam:

„Koga sam drugoga mogla poslati? Oni će nastaviti dolaziti.” Svami je otišao u Vizag na tri dana.

Došao je moj mlađi brat. On još uvijek nije počeo sa svojom privatnom praksom i radio je u drugoj bolnici. Zamolila sam ga da doveze Svamija svojim automobilom. Dopuštali su da se automobilima prijeđe Dowleswaram branu. U to vrijeme most na rijeci Godavari još uvijek nije bio izgrađen. Uvečer, nakon 18 sati, nisu dopuštali dvosmjerni promet; samo prolaz u jednom smjeru. On je odveo automobil na drugu stranu u Dowleswaram i čekao Svamija. Svami je stigao kada je već bila noć, 22.30 ili 23 sata, ravno iz smjera graničnoga grada pored Vizaga. Siroti brat je sjedio u automobilu čekajući Ga i zaspao. „Lingamurthy, probudi se!” Svami ga je probudio, ušao u automobil i stigao ovamo. On je došao u naš dom oko 1 sat poslije ponoći. Čim je stigao, Svami me upitao: „Što je za jelo? Svi ti ljudi su došli. Što se može ponuditi za jesti?” „Što bi moglo biti, Svami? Moguće je pripremiti obroke.” „Već je 1 sat poslije ponoći. Ne, ne obroci. Neka za svakoga pripreme nešto *uppindija* (obrok koji se priprema od riže i kikirikija sa začinima, najčešće za doručak i večeru, nap.prev.) za svakoga.” Oni *upmu* u toj regiji nazivaju *uppindi*. To je bilo učinjeno, a uz to je pripremljena i kava i još ponešto. Svi su se lijepo najeli. Kako će spavati? Raja Reddy je spavao u predsoblju, između stubišta i vrata moje sobe. Moju su soba dali Svamiju. Rano ujutro zatekla sam ih kako spavaju. Kada su putovali sa Svamijem, tijekom dana bi se održavali govori, a tijekom noći bi se putovalo. Svami je rekao: „Ja dolazim u Amalapuram. Cijela je (regija) Konaseema prepuna liječnikovih učenika, klijenata. Svatko će doći tamo da bi me vidio. To će biti teško i za nju i za mene. Ja dolazim tamo da bih se odmorio i bio na miru. Reci im to.” Čim su stigli, prenijeli su mi tu poruku. Na kraju, tako smo i učinili. Pozvala sam sve poklonike na sastanak. Obično sam ih nazivala „dječaci”. Oni su bili mlađi od mene. Sastanak je održan na prostoru Visoke škole. Djevojke vodiči i mladići skauti bili su obučeni za obavljanje svih priprema kada Svami stigne na to prostrano zemljište. Susrela sam se s ravnateljem. Prije toga, došlo je do stampeda u Rajamahendravaramu tijekom drugog dana. Treći je dan Svami uspostavio nadzor nad njima. Mi smo trebali osigurati da ne dođe do takvoga stampeda. Trebali smo voditi brigu o svemu tako

da Svami bude zadovoljan. Nastavili smo pripremati prostor nekoliko dana prije. Nismo zaposlili ni jednog slugu. Samo nekolicina mladih ljudi obavila je sav taj posao. Tako je prostor bio pripremljen.

U to vrijeme nije bio velik broj centara – *samiti*; Ambajipet, Annavaram i naš. Mi smo radili i služili sve do 23 sata. Postavili smo ograde. Sve je bilo lijepo napravljeno i pripremljeno. Na kraju, Svami se pojavio u 1 sat u noći. Obično je u prednjem dijelu bio ostavljen prazan prostor. Ispred svake kuće bile su postavljene stanice na kojima se moglo osvježiti voćnim sokovima. Oni su svima posluživali osvježavajuće napitke, poput soka šećerne trske, tijekom ta tri dana. Nitko nije trebao piti običnu vodu. Moj je prostor bio tako uređen. U svakom slučaju, skup se trebao održati, zar ne? Svami je rekao: „Ja neću dopustiti mojim ljudima da dođu ovamo. I ti, isto tako, nemoj dovoditi svoje ljude ovamo.” Tako da nikomu nije bilo dopušteno ući u našu kuću. U njoj su bili samo Svami i oni koji su stigli s Njim. Moja je teta došla na vrata. Zvala me odande: „Saraswati, otvori vrata, ne puštaju me unutra!” Ako me ugleda, mogla bi me (opet) zvati, zato sam ušla unutra. Nikomu nije bilo dozvoljeno da uđe unutra, nikomu od mojih krvnih srodnika, bliskih rođaka. Samo Svamijeve poklonici.

Bile su postavljene ograde tako da je Svami mogao prolaziti kroz središnji prostor i pružiti daršan svim okupljenim ljudima. Ponijevši sve svilene sarije iz kuće, tamo smo ih lijepo rasprostrli, od ceste sve do stražnjeg dijela, sve do zgrade Visoke škole. Nekoliko stotina svilenih sarija. Nakon što je Svami otišao tamo, otprilike četvrt sata nakon toga, metri i metri svilenih sarija došli su do mene. Nije bilo mjesta kamo bismo mogli otići. Svami je to primijetio i rekao: „Jeste li poludjele? Jeste li ostavile barem jedan sari za sebe koji ćete odjenuti? Ovdje ste rasprostrelle sve tê sarije! Čim ja prođem, odmah ih uklonite!”

Gogineni Venkateswara Rao, veliki magnat na području poslovanja rudnicima liskuna (tinjca), isto tako je došao. Svami je bio u njegovom automobilu. On je vozio i dozao je Svamija. Svami me zamolio da uredim posebno mjesto za njega i to sam učinila. Kada sam se probudila i sišla, on se uspinjao uz zid pomoću ljestvi. Ja sam ga upitala: „Hej, brate, što ti radiš ovdje gore?” Rekao je: „Kako ćeš

odvesti Svamija do Visoke škole? Ja sam u potrazi za skrivenim putom kojim bismo se mogli probiti i izbjeći mnoštvo”, odvratio je. Rekla sam mu: „Nema potrebe da i dalje tražiš, molim te, siđi, ja ću ti reći.” I tako smo organizirali jedan put kojim ćemo otići i drugi put kojim ćemo se vratiti, a da mnoštvo ljudi ne omete i blokira taj prolazak. Na taj način smo sve dobro organizirali.

Trećeg dana, dok je Svami jeo, ljudi su ispunili taj put. Oni su tamo stajali i vikali: „Govinda, Govinda!”, pozivajući Ga neka izađe da bi Ga vidjeli – *daršana*. On je ustao. Upitala sam: „Zašto ustaješ, Svami, a nisi jeo...?” „Pogledaj, oni ondje izvikuju 'Govinda, Govinda' i već su izgubili glas. „Ne bih li im trebao dati priliku da me vide – *daršana*?” Opravši ruke, On se uputio na balkon da bi ljudima pružio daršan. Odande je tako dao daršan. Trećeg dana, On se uspeo na vrh. U to vrijeme nije bilo nikakvih tendi marke Shamian u tome selu. Sve je bilo poprilično primitivno. Izrađeno je nešto ukrasa od bijele tkanine. Na balkonu nije bilo nikakvih ukrasa. Svami se popeo na balkon, obasjavalo Ga je sunce i počeo se obraćati okupljenima. Moj stariji sin i drugi ljudi uzeli su četiri lista kokosa i držali ih iznad Svamija dok je govorio. Stajali su Mu sa strane, stvarajući za Njega sjenu pomoću listova kokosa! Svami me upitao: „Jesi li primijetila? Ja sam kod tebe govorio pet puta. Na svim drugim mjestima govorio sam samo dvaput.” „Jako sam sretna, Svami”, rekla sam Mu, kao izraz zahvalnosti.

Pljusak božanske ljubavi na ponizne poklonike

Svami je bio ovdje tri dana i četvrti dan, slijedio je put dalje i Svami je rekao: „Krenimo!” Moj je brat vozio. Ja sam sjedila pored njega. Svami je bio na stražnjem sjedalu. Prije nego što smo krenuli, rekla sam: „Svami, dječaci (dobrovoljci) su radili jako naporno. Molim Te, pozdravi ih – *namaskāra* ili im daj blagoslovljenu hranu – *prasāda*.” „Ti si čekala s time do posljednjeg trenutka? Vidiš da više nema vremena.” Već je bio otprilike 21 sat. On je izvadio paketiće vibhutija i rekao: „Podijelite to svima.” Ja nisam jela tri dana. Nismo jeli, a isto tako nismo ni spavali. Hrana nam nije bila potrebna. Kada smo sa Svamijem, čemu uzimati hranu? Dakle, ušla sam u automobil. Svami je rekao: „Istim putom kojim

smo i došli, idi sve do raskrižja. Na tom raskrižju, mi ćemo skrenuti lijevo. Tako ćeš doći na glavnu cestu, a onda do Ambajipeta i dalje.” Kada smo stigli do raskrižja, Svami je rekao: „Lingamurthy! Skreni desno, ne lijevo.” „Kamo ćemo dospjeti, Svami, ako skrenemo desno?”, upitala sam Svamija. „Samo ti sjedi”, rekao je Svami. Sjedila sam u tišini. Svami je nastavio davati upute, a moj je brat nastavio dalje voziti. „Otići ćemo u dom jednog učenog čovjeka – *pāndita*”, rekao je Svami. Na čiji je dom On mislio? Tamo je bila tiskara. Appana Sastri bio je član Prasanthi Vidwan Mahasabha. Nakon što se uputio u njegovu kuću, Svami je otišao pogledati tiskaru. Kada su Ga pozvali? Kada su stigli sve pripremiti? Nisam znala ništa o svemu tome. Čak nisam znala ni gdje se ta kuća nalazi. Appana Sastri je bio veliki učenjak. Oni su imali tiskaru, a ja nisam znala put do njih. „Ja ću ti reći, samo vozi dalje”, rekao je On. „Skreni ovdje pa skreni tamo”, rekao je On i na kraju se automobil zaustavio. Zamolivši nas da pričekamo – moj brat i ja – Svami je požurio unutra, pozdravio ih je – *namaskāra*, blagoslovio je tiskaru i kada se On vratio, starija snaha je stavila dvije banane u Svamijeve ruke. On je izišao van noseći te dvije banane u rukama. Kada je ušao u automobil, On je rekao mojem bratu: „Lingam, jesi li gladan?” „Jesam, Svami.” „Pojedi ove dvije banane.” Nismo imali vremena jesti kod kuće. Sada ga je On nahranio s te dvije banane. Morali smo se vratiti pa onda nastaviti za Ambajipet i tako dalje. „Možeš li me izvesti na glavnu cestu za Rajahmahendravaram, a da ne odlazimo u Ambajipet?”, upitao me On. „Da, Svami, izvest ću Te“, rekla sam. Prošli smo mnogim neasfaltiranim putovima i došli do glavne ceste. „Kada si ti prošao sve te sporedne putove? Jesi li već prolazio ovim putem?”, upitao je On. „Da, Svami, ja sam prošao svim tim putovima kada sam obilazio bolesnike.” Mi smo se tako nastavili voziti dalje još osam dugih kilometra (četiri furlonga; jedan furlong je 220 yardi nap.prev.). U jednom tamošnjem selu, neki je stariji čovjek izgradio maleni niz kuća – *agraharam* za vedske učenjake. Vama je možda poznat Seetharamapuram Agradharam. Svami je već poslao Svoje automobile i ostale u Rajahmahendravaram. Naš je automobil bio samo maleni automobil proizveden

1950-tih godina (*Standard 10 car*). Tijekom cijelog tog putovanja, On je bio u automobilu. Dok smo prolazili pored Seetharamapuram Agradharama, On je zamolio da zaustavimo automobil. Svami je imao veliku ručnu svjetiljku s pet žarulja. Uzeo je tu svjetiljku i spustio se niz nasip. Ja sam Ga cijelo vrijeme promatrala. Kamo se On uputio? Silazeći niz nasip, Svami se zaustavio kod posljednje kuće u tom redu. Svami je bio u prizemlju. Žena koja se nalazila na prvom katu požurila je i ponudila *arati* Svamiju. Kolluri Somasekara Sastri isto je tako bio član Prasanthi Vidwan Mahasabha. Njegova je žena bila hroma. Sirotica! Ona je običavala dolaziti u Puttaparthi i ostajala bi tamo deset dana. Običavala je družiti se sa mnom i odnosila se prema meni kao prema svojoj kćeri. Kada joj je Svami rekao da će doći? Kada joj je poručio koji će to datum biti? Čim se Svami tamo uputio, ona mu je ponudila *arati*! Svami ju je pozdravio – *namaskāra* i vratio se natrag, u automobil. Kasnije mi je ona rekla da joj je Svami rekao: „Nemoj se patiti dolaskom u Puttaparthi. Čekaj kod kuće kao Sabari. Ja ću sâm doći i pružiti ti daršan.” To je ono što joj je Svami rekao. Tako da je ona prestala odlaziti u Puttaparthi. I Svami je došao k njoj! Ona Ga je čekala, isto kao i Sabari.

- **autorica je po zanimanju ginekologinja i bila je Bhagavānova poklonica duže od pedeset godina**

*nastavak teksta iz svibanjskog broja (2021.)

S napretkom tehnološke civilizacije na Zemlji, raznovrsne smrtonosne, opasne i tajnovite bolesti pojavile su se širom svijeta. Zdrave navike kao kupanje, održavanje zubi čistima i tomu slično mladi smatraju zastarjelim i neciviliziranim navikama. U ime mode, usvajaju se brojne nehigijenske i morbidne navike. Pušenje, pijenje alkohola, dugotrajni boravak u prepunim prostorima među mnoštvom u kinima i podvrgavanje svim vrstama šokova i napetosti – sve to dovodi do kroničnog uništenja kako tijela tako i uma. Karcinom, eozinofilija, tuberkuloza i srčane bolesti – sve je to u porastu kao posljedica takvih štetnih navika. Čovjek bi

trebao biti oprezan u odnosu na svoje navike, svoje želje, svoje osjećaje, podražaje koje usvaja putem očiju i ušiju, knjiga koje čita, filmova koje gleda i tome slično.

-Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

GLAS UTJELOVLJENJA BOGA – AVATĀRA VANI

SPOZNAJTE ZNALCA

„Pomoću molitve možete osvojiti milost Božju, molitva vas spašava od ropstva osjetilima; kada veličate Boga i osjećate kako vas pokreće Njegova volja, oslobodit ćete se ljutnje, nemira, predrasuda i zavisti; tē strasti razaraju fizičko i mentalno zdravlje. Uvijek, kadgod osjećate pohlepu ili ogorčenost, pokušajte nadzirati taj osjećaj. Odnosite se prema njemu kao što biste se odnosili prema bolesti; pronađite lijek i prevladajte taj osjećaj”, rekao je Bhagavān u Svome govoru koji je održao u travnju 1973. godine u Hyderabadu.

NEBESKI MIR JE VAMA

Dragocjene godine koje su ljudima dodijeljene za boravak na Zemlji, oni posvuda proigravaju u ispraznim potragama: hvaleći se, promicanjem svojih interesa, uvećavanjem svojih postignuća pod svaku cijenu; omalovažavanjem drugih, ocrnjivanjem ugleda drugih, skandaliziranjem onoga što je dobro i hvaljenjem onoga što je loše; neozbiljnim i neodgovornim govorenjem, potpirivanjem vatre mržnje ili blaćenjem drugih, nepromišljenim odnosom ne vodeći računa o tome hoće li time netko biti povrijeđen.

Ljudi pokušavaju saznati sve o svakome drugom, ali ni ne pokušavaju saznati nešto o sebi samima! Nastojanje da se nešto sazna o Znalcu naziva se duhovna praksa – *sādhanā*; znanje o Znalcu je spoznaja sebe, odnosno, znanje o Sebstvu – *atmavidyā*. Samo pomoću toga znanja čovjek može bilo gdje živjeti u miru. Jer,

kada znate da niste ništa drugo doli božanska iskra te da su i svi ostali samo božanske iskre, vi svakoga gledate sa štovanjem i iskonskom ljubavlju, vaše je srce ispunjeno najvećom radošću i sva nametanja ega postaju nedjelotvorna. Čovjek traži radost na udaljenim mjestima i mir na mjestima tišine; ali, izvor radosti nalazi se u njegovom srcu, nebeski mir je u njemu samom. Čak i kada kroči površinom Mjeseca, čovjek treba ponijeti sa sobom i svoje strahove, svoje nemire, svoje predrasude i svoje nesklonosti. Imajte vjeru u Boga i u ispravnost moralnog življenja. Tada ćete imati mir i radost, bez obzira na to što vam sreća ponudi.

Samo vam ljubav podaruje sreću i mir

Dobrota, suosjećanje, tolerancija – uz pomoć ta tri puta čovjek može vidjeti Boga u sebi i u drugima. Mekoću srca ljudi danas osuđuju kao slabost, kukavičluk ili pomanjkanje inteligencije. Srce bi trebalo očvrnuti, kažu oni, nauštrb sažaljenja i milosrđa. Ali, takav put vodi do rata, uništenja, pada. Samo ljubav podaruje trajnu sreću i mir. Samo dijeljenje s drugima može smanjiti patnju i povećati radost. Čovjek je rođen da bi dijelio, služio, davao, a ne da bi otimao. Kada u sebi usadite vjeru u Boga kao dragocjenu istinu na oltaru vašega srca, s jednakom ćete spremnošću prihvatiti kako udarce tako i blagoslove sreće.

Čovjek može postići najveću radost i može tu radost podijeliti s drugima; ali, ono što on sada posjeduje, jest samo patnja i tu patnju dijeli s drugima. Jednom je neki kralj nekom drvosječi poklonio šumu sandalovih stabala kao nagradu – *inām*, kao odmjenu za čin gostoprimstva koji mu je imao priliku ponuditi. Drvosječa nije ni prepoznao vrijednost tih stabala, niti se potrudio istražiti značenje i vrstu mirisa koji se širio iz stabala, tako da je u kratkom vremenu posjekao sva stabla i spalio ih da bi od njih napravio drveni ugljen za prodaju. Većina ljudi trati svoj život, oni sandalovinu pretvaraju u drveni ugljen i sretni su s malo triješća koje dobivaju zauzvrat!

Pomoću molitve možete osvojiti milost Božju, molitva vas spašava od ropstva osjetilima; kada veličate Boga i osjećate kako vas pokreće Njegova volja, oslobodit ćete se ljutnje, nemira, predrasuda i zavisti; tê strasti razaraju fizičko i mentalno zdravlje. Uvijek, kadgod osjećate pohlepu ili ogorčenost, pokušajte nadzirati taj

osjećaj. Odnosite se prema njemu kao što biste se odnosili prema bolesti; pronađite lijek i prevladajte taj osjećaj. Jedan je redovnik hodao putom kroz džunglu, a pratila ga je banda nasilnika koji su ga počeli vrijeđati. On je sjeo na kamen prije nego što je stigao do ruba šume i poticao ih je da naprave ono najgore što mogu učiniti jer, rekao je, tamo će se on susresti sa skupinom svojih poklonika koji bi ih mogli pretući ako se razljute zbog njihova ponašanja.

Disciplina je obilježje inteligentnog načina života

Čovjek je u svojoj osnovi ljubav, mir, radost i istina. On je utjelovljenje svega toga, odnosno božanskosti. On bi se trebao ponašati samo u skladu s tim temeljnim obilježjima, ali pred njima daje prednost pogrešnim osjećajima 'ja' i 'moje' te na taj način umanjuje vrijednost svoje vlastite osobnosti. Kako se osloboditi toga umanjenja vrijednosti predstavlja problem religije, posvuda. Skupno pjevanje poklonstvenih pjesama – *bhajana* i izgovaranje Božjeg imena – *nāmasmarana* predstavljaju dobre postupke pročišćenja. Samo, um bi trebao promišljati o slatkoći svakoga imena te postati i sâm sladak, kao posljedica toga. Tê je duhovne prakse potrebno provoditi redovito i disciplinirano, sa svjesnošću da će to dovesti do dobrih ishoda. Tê duhovne prakse ne bi trebale degenerirati u puku mehaničku rutinu u čovjekovu pretrpanom rasporedu.

Disciplina je obilježje inteligentnog načina življenja. Roditelji ne bi smjeli dozvoliti djeci da izmaknu njihovom nadzoru i da besciljno lutaju naokolo. Mnogi roditelji hrane i njeguju svoju djecu, a onda, u ime slobode, napuštaju ih kada pronađu svoje vlastite prijatelje i zabavu. Oni ih vode u kino gledati filmove bez obzira na to kakve će utiske tî filmovi stvoriti u njihovim nježnim umovima. Pozivaju na druženje prijatelje svoje djece, ali ne raspituju se o njihovim sklonostima i navikama. Oni čak potiču svoju djecu da puše i piju, ne znajući da će jednoga dana kajati zbog takvog njihovog ponašanja. Na taj način, svojim djelovanjem, pokazuju da su neprijatelji svojih vlastitih potomaka!

Zlatno životno pravilo

Ja volim djecu, o njima vodim veliku brigu, posvećujem im svoju najveću

pozornost. Ja dajem, a i savjetujem roditelje neka djeci daju prave savjete u pravo vrijeme. Ustrajem na disciplini, na dječjem iskazivanju poštovanja prema roditeljima, na redovitoj prehrani i igranju, na strogom određivanju vremena koje će biti posvećeno učenju, pjevanju bhajana, meditaciji i tome slično. Isto tako, preporučujem određene načine služenja, kao što je njegovanje bolesnih. Ja prekoravam lakomislen govor, život u luksuzu, štetne navike, ovisnost o gledanju filmova, horor-stripova, prijateljstvo putem dopisivanja, egzotični način odijevanja, ekscentrične frizure koje su smišljene da bi pojedinac privlačio pozornost na sebe i tomu slično. Putem svega toga mladići i djevojke su polako privučeni neispravnim i nemoralnim načinima ponašanja.

Discipliniran način života uvježbava vas da biste se mogli nositi s razočaranjima; naučit ćete kako je životni put posut i usponima i padovima, da svaka ruža ima trn. Sada ljudi žele ruže koje nemaju trnja. Oni smatraju da je život priča koja je ispunjena osjetilnim užicima i da se cijelo vrijeme nalaze na pikniku. Kada se to ne dogodi, podivljaju i počnu kriviti druge. Ako se svatko brine samo za svoju vlastitu udobnost, kako društvo može napredovati? Kako mogu preživjeti oni koji su slabi? Moje, ne tvoje, taj osjećaj pohlepe predstavlja korijen svakog zla. Ta se razlika odnosi čak i na Boga – moj Bog, ne tvoj! Tvoj Bog, ne moj!

Trebali biste preispitati svako vaše djelovanje da biste utvrdili hoće li ono nanijeti bol drugima; ako hoće, odustanite od njega. Nemojte činiti drugima ono što ne biste željeli da bude učinjeno vama. To se naziva „zlatno pravilo“. Da, to je najbolji test da bi se razlikovalo ispravno od neispravnog. Ako neka druga osoba posjeduje nešto što biste vi željeli imati, nemojte ju rastužiti tako što ćete joj to oduzeti. Biste li vi voljeli da vam netko drugi oduzme nešto što volite?

Naučite služiti ljudima onoliko koliko možete. Naučite poštovati svoje roditelje, učitelje i starije; oni uvijek imaju u vidu vaše napredovanje. Kada se vratite u vaša sela, pridružite se udruženju (odboru) za nesebično služenje – *sevā samiti* (Seva Samithi) koji tamo djeluje te se uključite u programe pjevanja bhajana i proučavanje tekstova (studijske kružoke) s članovima koji se tamo nalaze.

- **izvadak iz Bhagavānova govora održanog u Hyderabadu u travnju 1973. godine**

PRIČA O SRI SATHYA SAI HILL VIEW STADIONU

Bishu Prusty

Ako je proslava 50. rođendana Bhagavāna, koja je održana u studenom 1975. Godine, predstavljala svjedočanstvo nikada do tada viđenog daršana na otvorenom dok je On prosipao milost u obliku latica ruža koje je bacao iz helikoptera, proslava 60. rođendana uzdigla je četiri stotine tisuća srca koja su se okupila na, do tada nikada prije doživljenim visinama božanskog prijateljstva i radosti kada je On, za Svoje poklonike, svečano otvorio veličanstveni Sri Sathya Sai Hill View stadion.

U stvari, tema Svjetske konferencije Sri Sathya Sai organizacije koja je održana u studenom 1985. godine, bila je „Integracija svjetske zajednice”. Vjerojatno nije postojalo bolje mjesto za raspravljanje o toj temi od ovoga prostora površine 382.000 kvadratnih stopa (35.500 kvadratnih metara) na kojem se prostire Hill View stadion nad kojim se nadvisuju kipovi utjelovljenja Boga – *avatāra* i proroka svih religija.

Kasnije, tijekom proslave Njegovog 65. Rođendana, Bhagavān je tamo dao postaviti kip Hanumāna visine 65 stopa (19,8 metara) što je predstavljalo veliku završnicu izgradnje stadiona.

Korištenje stadiona za velike proslave

Mnogima nije poznato da je Hill View stadion bio sagrađen za manje od šest mjeseci. Do ljeta 1985. godine nitko nije ni sanjao da će doći do brze transformacije tog običnog igrališta za studente. U stvari, prije 1980. godine taj je prostor bio veliko zemljište između glavne ceste za Puttaparthi i dugog lanca brda sa zapadne strane, to je bila pustopoljina. Bila je prekrivena grmljem, šipražjem punim trnja i kamenjem. Međutim, mali dio tog zemljišta raščišćavan je jednom godišnje da bi poslužio kao mjesto održavanja velike *nārāyana seve*

tijekom proslave Dasare, gdje su siromašnima bile dijeljene hrana i odjeća. No u vremenu između 1980. i 1982. godine podignut je svojevrsni zid na istočnoj strani, a sačinjavao ga je cijeli niz novosagrađenih zgrada: hostel za starije studente (1980.), osnovna škola (1981.) i Viša srednja škola (1982.). Prije toga, jedina građevina koja je stajala u tom nizu, bila je Easwarammina visoka škola (1972.).

Sada je to veliko zemljište postalo zaštićeno područje s prirodnim zidom, s brdima s jedne strane i betonskim zidom koji su s druge strane činile obrazovne ustanove. Budući da je zemljište bilo ravno i u nizini, pretvorilo se u prirodno igralište za učenike i studente. Bhagavān ga je 1983. godine učinio još privlačnijim za dječake koji su se tamo igrali, izravnajući dio zemljišta koji se nalazio u podnožju brda. Ta ravna površina sada je postala još privlačnija studentima koji su na njoj mogli igrati nogomet, hokej na travi, kriket i ostale sportove.

Potaknuti ovim jedinstvenim igralištem, studenti su odlučili učiniti nešto posebno da bi iskazali zahvalnost Bhagavānu. I tako, u ljeto 1983. godine, kada je Bhagavān bio odsutan i nalazio se u Brindavanu, nekolicina njih popeli su se na zapadno brdo na stjenovitom dijelu površine i velikim, tiskanim slovima ispisali: „SRI SATHYA SAI HILL VIEW STADION”. Na pozadini koja je bila mornarsko plave boje, ta su se slova, ispisana bijelom bojom, veličanstveno isticala.

To je dirnulo Gospoda. Nekoliko mjeseci kasnije, Bhagavān ne samo da je odabrao taj prostor za održavanje prvog Međunarodnog balvikas skupa, već isto tako, kada su ga stariji članovi Središnje zaklade pitali kako će nazvati taj stadion, On je odmah rekao: „Moji su dječaci već dali ime stadionu i nazvali ga 'Sri Sathya Sai Hill View stadion'. Neka to ime bude i dalje!” Istinu govoreći, Bog nikada nema nikakav izbor. Njegov je izbor ono što izvire iz čistih srca Njegovih poklonika. Nakon veličanstvenog i šarolikog skupa 7.000 djece iz 20 zemalja u prosincu 1983. godine, Bhagavān je dodatno proširio to zemljište, podijelivši cijelo područje na dva odvojena dijela 1984. godine. Usporedno s gornjim zemljištem koje je bilo bliže brdu, sada je postojalo i donje zemljište. Ono je bilo manje i nalazilo se jedan metar niže od površine gornjeg zemljišta i bilo je prikladno za sportove kao što su rukomet, košarka, badminton i slične.

Bhagavān je isto tako dao sagraditi gledalište na zapadnoj strani. Kada je netko predložio da se stadion učini još većim tako što bi se miniralo i uklonilo brdo, Svami je odbacio tu zamisao. Danas, mi znamo, barem do određene mjere, zašto je Bhagavān želio to brdo. Istina je da je to brdo trebalo biti temelj za transformaciju toga cijeloga prostora.

Sljedeća je godina donijela značajne promjene na tom igralištu. Jednoga jutra, u svibnju 1985. godine, Bhagavān je zamolio nekoliko službenika u ašramu i kipara, gospodina Shilpija Subramanyama, koji su sjedili u redovima za daršan, da se okupe na tom zemljištu. Osobno, Bhagavān je tamo stigao oko 10 sati ujutro i promatrao prostrano zemljište te na kraju je objavio: „Od sada pa nadalje sve će se proslave održavati ovdje.” On je nakon toga pogledao inženjere i, pokazujući im točno određeno područje, dao im je upute: „Ovdje izgradite veliku pozornicu – *mandapam*.” Kipar je odmah pitao Bhagavāna koja bi trebala biti veličina pozornice. Odmah su slijedile Njegove upute: „Neka bude 90x60 stopa (27,4x18,3 metara).”

-nastavit će se u sljedećem broju časopisa...

PROSLAVE U PRASANTHI NILAYAMU

Izvješće

SRI RAMA NAVAMI

Duboki poklonstveni žar obilježio je proslavu svetog blagdana Śri Rāma Navami – Rāminog rođendana u Prasanthi Nilayamu. Održani programi obilježeni su duhovnim značenjem, kako ujutro tako i navečer na dan proslave Śri Rāma Navami, 21. travnja 2021. godine.

Program koji je održan ujutro, započeo je u 8 sati redovitim pjevanjem Veda u Prasanthi mandiru u izvođenju Prasanthi mandir skupine za pjevanje Veda. Nakon toga, slijedilo je nebesko vjenčanje Gospoda Rāme i Sīte – *Sītā Rāma kalyāna*. Kipovi Sīte, Rāme, Lakšmana i Hanumāna bili su u Sai Kulwant dvoranu dopremljeni iz mandira za pjevanje bhajana – u velikoj povorci koju su predvodili glazbenici koji su izvodili nadaswaram glazbu, a njih su slijedili svećenici i poklonici, a zatim su kipovi postavljeni na lijepo urešenu pozornicu da bi se moglo obaviti božansko vjenčanje. Svećenici su nakon toga započeli izvoditi obrede vezane uz božansko vjenčanje, započevši s različitim vrstama bogoštovnih obreda – *pūjā*. Nakon toga su izvedeni svi obredi koji se izvode tijekom vjenčanja, a uključivali su izmjenu cvjetnih vijenaca, predavanje mladenke i vezanje ogrlice sreće – *mangalasūtra* oko vrata mladenke. Po završetku obreda vjenčanja božanskom su paru prineseni darovi i ponuđen im je *ārati*. Slijedio je program bhajana koji je završio izvođenjem *ārati*ja.

Večernji dio programa započeo je pjevanjem Veda u 17 sati. Slijedio je Bhagavānov božanski govor u kojem je On objasnio unutarnje značenje Rāmāyane i rekao je kako je taj sveti ep prepun slatkoće i nektara te predstavlja neiscrpan rudnik duhovnih dragulja.

Nakon toga, jako lijep glazbeni program izvela je Prasanthi mandir skupina za pjevanje bhajana, predstavljajući božansku snagu Gospoda Rāme. Neke od pjesama, koje su pjevači melodiozno izveli, bile su: „Sri Ramachandra Kripalu Bhaja Mana – Izgovarajte ime suosjećajnog Gospoda Rāme”, „Jaise Suraj Ki Garmise Jalte Huye Tan Ko Mil Jaye Taruvar Ki Chhaya – Božansko utočište je poput sjene stabla na velikoj vrućini” i Sri Hanuman Chalisa. Program je završio bhajanom „Rama Kodanda Rama” koji je Svojim zlatnim glasom otpjevao Bhagavān.

SRI SATHYA SAI ARODHANA MAHOTSAVAM

Predanost i svetost obilježili su priređivanje velikog žrtvenog obreda iskazivanja štovanja – *Sri Sathya Sai ārādhana mahotsavam* koji je održan u Prasanthi

Nilayamu 24. travnja 2021. godine. Program je održan u Sai Kulwant dvorani koja je bila lijepo ukrašena povodom ovog značajnog događanja. Vrhunac jutarnjeg dijela programa bio je izvođenje *Sai pañcāratna kriti*, kompilacije pet glazbenih dragulja da bi se Bhagavānu Sri Sathya Sai Babi izrazila zahvalnost putem glazbe. Uvaženi pjevači klasične glazbe iz države Karnataka izveli su tē skladbe s velikom predanošću i štovanjem koji su proželi cijeli prostor božanskim vibracijama. Sljedeća točka programa bio je Bhagavānov božanski govor u kojem je On pozvao poklonike da prepoznaju istinu kako božanskost prožima cijeli univerzum. To je bio razlog zašto je kultura Indije – *Bhārata* bila zamišljena da štuje sve elemente, dodao je Bhagavān. On je Svoj govor priveo kraju bhajanom „Prema Mudita Manase Kaho Rama Rama Ram”. Audio CD pod nazivom „Bhakti to Bliss – Predanošću do blaženstva” koji je kompilacija bhajana što ih pjevaju pjevači iz raznih dijelova svijeta, ovom su prigodom predstavili članovi Sri Sathya Sai središnje zaklade i gospodin D. Sreedhar Reddy, član Puttaparthi MLA. Poslije govora nastavilo se s pjevanjem bhajana, a jutarnji je program završio izvođenjem *āratija* u 10 sati.

Prasanthi mandir skupina za pjevanje bhajana izvela je poseban glazbeni program navečer, u Prasanthi mandiru. Neke od pjesama, koje su oni izveli, bile su: „Tumhi Ho Mata Pita Tumhi Ho – Ti si naša majka i otac”, „Jab Koi Baat Bigad Jaaye – Sai je utočište u teškim vremenima”, „Sai Ram Sumniran Jo Bhi Kare – Svatko izgovara Saijevo ime”. Nakon ovoga produhovljenoga glazbenoga programa, slijedilo je pjevanje bhajana koje je završilo izvođenjem *āratija* u 18.45 sati.

EASWARAMMIN DAN

Poklonstveno iskazivanje štovanja majci Easwarammi održano je povodom obilježavanja Easwaramminog dana u Prasanthi Nilayamu 6. svibnja 2021. godine. Jutarnji dio programa održan je na mjestu posljednjeg počivališta – *samādhi* božanskih roditelja koje se nalazi u Samadhi Road, a započeo je pjevanjem

bhajana. Dok je trajalo pjevanje bhajana, članovi obitelji i poklonici položili su ponude na posljednje počivalište – *samādhi* božanskih roditelja, gospodina Pedda Venkame Rajua i gospođe Easwaramme. Pjevanje bhajana završilo je izvođenjem *āratija*.

Prepoznajte Boga u svima

Vidite Boga u svakome koga god sretnete; vidite Boga u svemu čime se bavite. Njegova je tajnovitost prisutna u svemu što je materijalne i nematerijalne prirode; u stvari, otkriveno je da ne postoji tvar ili nešto što bi bilo materijalno. To je sve Bog, izraz Njegove tajnovitosti! Izvucite radost iz izvorâ radosti koji se nalaze u vama i izvan vas; napredujte, nemojte stajati na mjestu ili ustuknuti. Svaki trenutak treba obilježiti korak prema naprijed. Radujte se što vam je dano da prepoznate Boga u svima i prihvatite s dobrodošlicom svaku priliku da pjevate u Njegovu slavu, da čujete priču o Njegovu životu, da podijelite Njegovu prisutnost s drugima.

-Bhagavān Sri Sathya Sai Baba